Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Εσωτερικοῦ δρχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.- Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Εὐριπίδου, ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμ. 14ον — Ἐν Ἀθήναις, 13 Μαρτίου 1904 — Ἔτος 26ον — Ἀριθ. 11

ΟΙ ΑΡΙΣΤΕΙΣ ΤΑΞΕΙΔΕΥΟΥΝ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'. (Συνέχεια)

Ἐφάνη καθαρὰ πλέον ὅτι τὸ πλήρωμα τῆς «Κογκόρδιας» δὲν ἐγνώριζε παρὰ τὸ ὄνομα μόνον τοῦ «Γοργοῦ» που ἦτο ζωγραφισμένον εἰς τὴν πρύμνην, καὶ ὅτι δὲν εἶχε καμμίαν γνωριμίαν μὲ τὸν κυβερνήτην του.

Ἀνέκτησε λοιπὸν ὁπωσδήποτε τὸ θάρρος του ὁ Χάρρης Μάρκελ. Καὶ ἐπειδὴ ἡ περαιτέρω σιωπή του ἐνδεχόμενον ἦτο νὰ γεννήσῃ ὑποψίας, ἠρώτησε καὶ αὐτός, ἀφοῦ ἀνέβη εἰς τὸ κάσσαρο:

— Ποιὸς κυβερνᾷ τὴν «Κογκόρδιαν»;

— Ὁ πλοίαρχος Τζκίημς Μπράουν! ἀπήντησεν ὁ ἴδιος πλοίαρχος, ὁ ὁποῖος, ὀρθὸς ἐπάνω στὴν γεφύραν, ἦτο εὐδιάκριτος ἀπὸ τὴν στολήν του.

— Τί θέλει ὁ πλοίαρχος Τζκίημς Μπράουν;

— Γνωρίζετε ἂν τὰ νίκελ εἶνε ὑψωμένα ἢ ξεπεσμένα στὴν Κόρκ;

— Πές του πῶς εἶνε ξεπεσμένα, γιὰ νὰ φύγῃ ἀπ' ἐδῶ... ἐκανονάρχισεν ὁ Κόρτης.

— Ξεπεσμένα! ἀπήντησεν ὁ Χάρρης Μάρκελ.

— Πόσο;

— Τρία σελλήνια κ' ἕξη πέννες... ἐκανονάρχισε ὁ Κόρτης.

— Τρία σελλήνια κ' ἕξη πέννες... ἐπανέλαβε πιστῶς ὁ Χάρρης Μάρκελ.

— Λοιπόν... τραβοῦμε γι' ἄλλου, εἶπεν ὁ Τζαίημς Μπράουν. Εὐχαριστῶ, πλοίαρχε.

— Εἰς τὰς διαταγάς σας.

— Καμμιὰ παραγγελία γιὰ τὸ Λίβερπουλ;

— Τίποτε.

— Καλὸ ταξεῖδι τοῦ «Γοργοῦ»!

— Καλὸ ταξεῖδι τῆς «Κογκόρδιας»!

Μὲ αὐτὰς τὰς πληροφορίας, —κρίνατε πλέον πόσον ἦσαν ἀξιόπιστοι!—τὸ ἀτμόπλοιον ἔστρεψεν, ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸν ὁρμίσκον Φάρμαρ, ἔκαμεν ὁλοταχῶς καὶ διηυθύνθη βορειανατολικά, πρὸς τὸν λιμένα τῆς Λίβερπουλ.

Αὐτὴν τὴν στιγμὴν ὁ Τζὼν Κάρπεντερ ἔκαμε τὸν ἑξῆς φυσικώτατον συλλογισμόν:

«Γιὰ τὸ εὐχαριστῶ ποὺ του εἴπαμε πόσο πωλοῦνται τὰ νίκελ, ὁ κάπετάνιος τῆς «Κογκόρδιας» ἔπρεπε νὰ μας τραβήξῃ ρυμούλκιο καὶ νὰ μας βγάλῃ ἀπ' αὐτὸ τὸ καταραμένο λιμάνι!»

Ἔπρεπε... Διότι καὶ ὁ ἄνεμος ἂν ἐσηκόνετο, ἦτο πολὺ ἀργὰ διὰ νὰ βγοῦν. Μεγάλη κίνησις ἐγίνετο ἀπὸ τὴν Κουίνστάουν ἕως τὸ στόμιον τοῦ λιμένος. Ψαρόβαρκες ἐπήγαιναν καὶ ἤρχοντο, μερικὲς μάλιστα ἔκαμναν ἑτοιμασίας διὰ νὰ ρίξουν τὰ παραγάδια των εἰς ἀπόστασιν ὀλίγων ἑκατοντάδων μέτρων ἀπὸ τὸ πλοῖον. Ἂν ἄλλως τε ὁ «Γοργὸς» ἐσαλπάριζε πρὶν ἔλθουν οἱ ἐπιβάται του, οἱ ὁποῖοι ἐπεριμένοντο ἀπὸ ὥρας εἰς ὥραν, ἡ ἀναχώρησίς του θὰ ἐφαίνετο ὕποπτος. Τὸ καλλίτερον διὰ τοὺς πειρατὰς ἦτο νὰ περιμείνουν νὰ νυκτώσῃ.

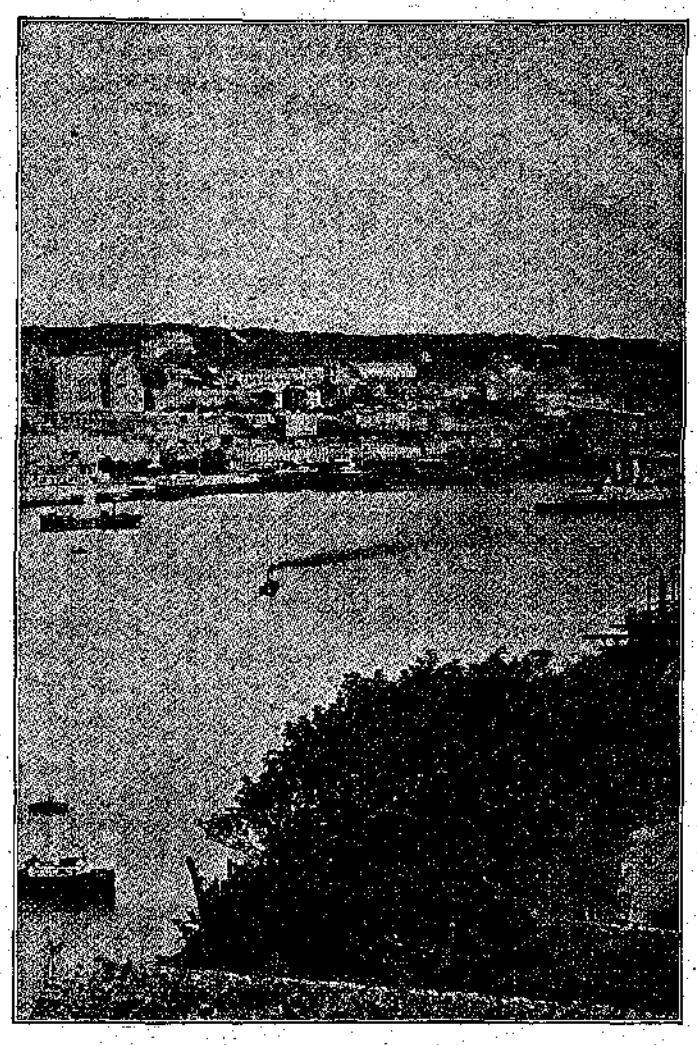

Ἄποψις τῆς Κουίνστάουν.

Ἡ θέσις των ὅμως ἦτο πολὺ δύσκολος· ἐπλησίαζεν ἡ στιγμή, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ Μέντωρ καὶ οἱ Τηλέμαχοι ἐπρόκειτο νὰ φθάσουν εἰς τὸ πλοῖον. Εἶχε 30 ὁ Ἰούνιος, καὶ ὁ κ. Πάττερσων δὲν θὰ ἔχανε οὔτε λεπτὸν διὰ νὰ ἐπιβιβασθῇ τὴν ὡρισμένην ἡμέραν, λίαν πρωΐ, εἰς τὸν «Γοργόν,» μὲ τοὺς γεροὺς συντρόφους του. Θὰ ἐφώναζε ἕνα βαρκάρη ἀπὸ τὴν προκυμαίαν, καὶ δέξου τον μὲ τὰ μαθητούδια του!

Αὐταὶ αἱ σκέψεις, ἂν καὶ δὲν ἐγνώριζε πόσον μεθοδικὸς ἄνθρωπος ἦτο ὁ κ. Πάττερσων, ἤρχοντο φυσικὰ εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ Χάρρη Μάρκελ. Δὲν ἀνεβαίνε μὲν εἰς τὸ κάσσαρο διὰ νὰ μὴν τὸν ἰδοῦν οἱ ψαράδες, ἐκύτταζεν ὅμως μὲ προσοχὴν ἀπὸ μίαν θυ-

ρίδα τῆς πρύμνης τί ἔγίνετο εἰς τὸν ὁρμον. Ὁ Κόρτης, ἀφ' ἑτέρου, μὲ ἕνα μακρὺ τηλεσκόπιον, ἔβλεπεν ἕως τὴν προκυμαίαν τοῦ λιμένος, εἰς ἀπόστασιν δύο μιλίων, παρακολουθῶν καὶ τὴν ἐλαχίστην κίνησιν. Ὁ οὐρανὸς εἶχε καθαρίσῃ ἀπὸ τὰ σύννεφα, καὶ ὁ ἥλιος εἶχε διώξῃ καὶ τοὺς τελευταίους ἀτμοὺς τῆς ὁμίχλης. Ἀλλὰ ἄνεμος πουθενά, οὔτε εἰς τὸ πέλαγος κἄν· τὰ σήματα τῶν σηματοφόρων ἔδειχναν ἀπόλυτον νηνεμίαν.

—Κάλιο στὴ φυλακὴ τῆς Κουϊνσταούν παρὰ ἐδῶ! ἔλεγε κ' ἐξανάλεγε ὁ Τζὼν Κάρπεντερ. Τουλάχιστον ἀπὸ ἐκεῖ το στρήψαμε... ἐνῶ ἀπὸ ἐδῶ!...

—Περίμενε, τῷ ἀπεκρίθη ὁ Χάρρης Μάρκελ.

Κατὰ τὰς δέκα καὶ τέταρτον, ὁ Κόρτης ἦλθεν εἰς τὴν θύραν τοῦ καρρὲ καὶ εἶπε:

—Θαρρῶ πως εἶδα μιὰ βάρκα, μὲ καμμιὰ δεκαριὰ ἄνθρώπους μέσα, που ἔρχεται ἀπὸ τὸ λιμάνι.

— Θά μας φέρνῃ τοὺς ἐπιβάτες! ἀνέκραξεν ὁ ναύκληρος.

Ὁ Χάρρης Μάρκελ καὶ αὐτὸς ἐπέστρεψαν ἀμέσως μέσα εἰς τὸ καρρὲ καὶ ἔστρεψαν τὰ τηλεσκόπιά των πρὸς τὴν βάρκαν.

Ἀμφιβολία δὲν ὑπῆρχεν. Ἡ βάρκα ἤρχετο πρὸς τὸν «Γοργὸν» βοηθουμένη ὑπὸ τοῦ ρεύματος τῆς ἀμπώτιδος. Δύο λεμβοῦχοι ἦσαν στὰ κουπιά, καὶ ἕνας ἄλλος ἐκρατοῦσε τὸ τιμόνι. Εἰς τὸ μέσον καὶ εἰς τὴν πρύμνην της ἦσαν καθισμένοι καμμιὰ δεκαριὰ ἄνθρωποι μὲ βαλίτζες καὶ πράγματα τοῦ ταξειδιοῦ...

Ἡ στιγμὴ ἦτο κρίσιμος. Ὅλον τὸ οἰκοδόμημα τοῦ Χάρρη Μάρκελ ἐκινδύνευε νὰ κρημνισθῇ, ἂν ὁ κ. Πάττερσων ἢ κανεὶς ἀπὸ τοὺς νεαροὺς μαθητὰς ἐγνώριζε τὸν πλοίαρχον Πάξτων. Ἀλλ' αὐτὸ ἐφαίνετο ἐντελῶς ἀπίθανον, καὶ ἐπὶ τῆς ἀπιθανότητος ταύτης ὁ Χάρρης Μάρκελ εἶχε θεμελιώσῃ τὸ σχέδιόν του.

Ἂν ὅμως οἱ βαρκάρηδες ἐγνώριζαν τὸ κυβερνήτην τοῦ «Γοργοῦ», τί θὰ ἔλεγαν βλέποντες τὸν Χάρρην Μάρκελ εἰς τὴν θέσιν τοῦ εἰρημένου πλοιάρχου Πάξτων;...

—Ἐπὶ τέλους, εἶπεν ὁ Τζὼν Κάρπεντερ, δίδων πέρας εἰς τὴν συνομιλίαν τὴν ὁποίαν ἔκαμε διὰ τὸ ζήτημα αὐτὸ μὲ τοὺς συντρόφους του, ἂς μὴν ἀφίσωμε τοὺς βαρκάρηδες ν' ἀνεβοῦν στὸ καράβι...

—Αὐτὸ εἶνε τὸ φρονιμώτερον, προσέθεσεν ὁ Κόρτης, καὶ ἀνεβάζουμε ἐμεῖς τὰ πράγματα τῶν ἐπιβατῶν.

—Ὅλοι στὰς θέσεις των! διέταξεν ὁ Χάρρης Μάρκελ.

Καὶ πρὶν ἀπ' ὅλα, διέταξε νὰ ἐξαφανισθῇ ἡ βάρκα, τὴν ὁποίαν εἶχαν κλέψῃ διὰ νὰ ἔλθουν εἰς τὸν ὁρμίσκον Φάρμαρ. Ἂν ἤθελαν νὰ φύγουν, τοὺς ἔφθαναν καί τους ἐπερίσσευαν οἱ βάρκες τοῦ «Γοργοῦ». Μερικὲς μπαλταδιὲς εἰς τὰ μαδέρια—καὶ ἡ βάρκα ἐβούλιαξε.

Ἐπῆγε κατόπιν ὁ Κόρτης εἰς τὴν πρῶραν, ἕτοιμος νὰ πετάξῃ τὴν ἄκραν ἑνὸς σχοινιοῦ, ἅμα ἔπεφτε δίπλα ἡ βάρκα.

—Μπουρίνι εἶνε κι' αὐτό! εἶπεν ὁ Τζὼν Κάρπεντερ πρὸς τὸν Χάρρην Μάρκελ.

—Καὶ θὰ περάσῃ ἴσως, Τζών!

— Μπορεῖ...

—Ὅπως ἐπέρασαν τόσα ἄλλα, χωρὶς νὰ μας πειράξουν, Τζών... Ἐπὶ τέλους, κανένας δὲν πάει δυὸ φορὲς στὴν κρεμάλα. Εἶνε ἀλήθεια πῶς κ' ἡ μιὰ φορὰ πολὺ εἶνε!

Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ βάρκα ὁλονὲν ἐπλησίαζε, καὶ δὲν ἀπεῖχε πλέον παρὰ ἑκατὸν περίπου ὀργυιάς. Οἱ ἐπιβάται της ἐφαίνοντο καθαρά.

Τὸ ζήτημα λοιπὸν θὰ ἐλύετο ἐντὸς ὀλίγων στιγμῶν. Ἂν ἡ ἐξαφάνισις τοῦ πλοιάρχου Πάξτων δὲν ἐγίνετο ἀντιληπτή, ὁ Χάρρης Μάρκελ ἐσκόπευε νὰ δεχθῇ αὐτός, ὡς πλοίαρχος Πάξτων, τοὺς ὑποτρόφους τῆς κυρίας Σεϋμουρ καὶ νὰ τους ἐγκαταστήσῃ εἰς τοὺς θαλαμίσκους των. Αὐτό, φυσικά, θὰ τους ἔδιδεν ἐνασχόλησιν δι' ὅλην τὴν ἡμέραν, χωρὶς νὰ σκεφθοῦν νὰ ἔβγουν εἰς τὴν ξηράν, διὰ νὰ ἐπισκεφθοῦν τὸ ἐπίνειον καὶ τὴν πόλιν.

Ἀλλὰ καὶ ἂν παρετείνετο ἡ μπουνάτσα ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας, ὁ Χάρρης Μάρκελ θὰ εὕρισκε πρόφασιν διὰ νὰ ἐμποδίσῃ τὴν ἔξοδόν των. Καὶ ἔπειτα, ποιὸς ξεύρει ἂν δὲν ἐσκόπευε νὰ τους ξεφορτωθῇ, μὲ τὸν ἴδιον τρόπον, μὲ τὸν ὁποῖον εἶχε ξεκάμῃ τὸν πλοίαρχον Πάξτων καὶ τὸ πλήρωμά του;

Ἔδωκε λοιπὸν τὰς τελευταίας καὶ ὁριστικὰς ὁδηγίας του εἰς τοὺς συντρόφους του. Τοὺς εἶπε νὰ προσέξουν καλὰ νὰ μή τας λησμονήσουν: δὲν ἦσαν πλέον οἱ πειρατὰι τοῦ «Χάλιφαξ», οἱ δραπέται ἀπὸ τὴν φυλακὴν τῆς Κουϊνσταούν... ἦσαν οἱ ναῦται τοῦ «Γοργοῦ», δι' αὐτὴν τὴν ἡμέραν τοὐλάχιστον. Ἔπρεπε νάχουν τὸν νοῦ των καὶ τὰ μάτια των τέσσερα, μὴν τύχῃ καὶ προφέρουν καμμιὰ λέξιν ὕποπτον, νὰ ἔχουν τὸ ἐξωτερικὸν τιμίων ναυτικῶν, «θεωρίαν ἐπισκόπου» — ὅπως εἶπε ὁ Τζὼν Κάρπεντερ,— διὰ νὰ βγάλουν ἀσπροπρόσωπη τὴν ἀρχόντισσα, ποῦ εἶχε ναυλωμένο τὸ καράβι τους!... Ὅλοι ἑκατάλαβαν καλὰ τί εἴδους πρόσωπον ἐπρόκειτο νὰ παίξουν.

Διετάχθησαν ἀκόμη, ἕως τὴν στιγμὴν που θὰ ἔφευγεν ἡ βάρκα διὰ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸν λιμένα, νὰ μὴ φαίνωνται ἐπάνω εἰς τὸ κατάστρωμα... Ὁ ναύκληρος καὶ ὁ Κόρτης ἔφθαναν διὰ νὰ μπαρκάρουν τὰ πράγματα τῶν ἐπιβατῶν.

Ὅσον διὰ τὸ πρόγευμα, ἀπεφάσισθη τὸ τραπέζι νὰ στρωθῇ μέσα εἰς τὸ κορέ,—πρόγευμα μὲ καλὰ φαγητὰ ἀπὸ τὴν τροφαποθήκην τοῦ «Γοργοῦ». Αὐτὸ πλέον ἦτο δουλειὰ τοῦ Ρανυὰ Κώφ, ὁ ὁποῖος ἐλογάριαζε νὰ τους ἐνθουσιάσῃ μὲ τὴν γαστρονομικήν του ἱκανότητα...

Ἦλθε τέλος ἡ στιγμὴ νὰ κάμουν ὅ, τι θὰ ἔκαμνεν ὁ πλοίαρχος Πάξτων καὶ τὸ πλήρωμά του. Ἡ βάρκα δὲν ἀπεῖχε παρὰ ὀλίγας ὀργυιάς, καί, ἐπειδὴ δὲν ἦτο πρέπον νὰ μὴν ἔβγῃ κανένας διὰ νὰ ὑποδεχθῇ τοὺς ἐπιβάτας, ὁ Χάρρης Μάρκελ ἐπροχώρησε πρὸς τὴν σκάλαν τῆς δεξιᾶς πλευρᾶς.

Περιττὸν νὰ εἰπωμεν ὅτι εἶχεν ἐνδυθῇ τὴν στολὴν τοῦ δυστυχοῦς πλοιάρχου, καὶ ὅτι ὅλοι οἱ σύντροφοί του ἐφοροῦσαν τὰ ἐνδύματα, ποῦ εἶχαν εὕρῃ εἰς τοὺς σάκκους τῶν ναυτῶν.

— Αἴ, ἀπ' τὸν «Γοργόν!» ἐφώναξεν ἕνας βαρκάρης, καὶ ὁ Κόρτης ἐπέταξε τὴν ἄκραν ἑνὸς σχοινίου.

Τὸ ἔπιασαν μὲ τὸν γάντζον τῆς βάρκας καί το ἔδεσαν εἰς τὴν πρῶράν της.

Ὁ Τωνῆς Ρενὼ καὶ ὁ Μάγνος Ἄνδερς, ἐσκάλωσαν πρῶτοι ἀπὸ τὴν ἀνεμόσκαλαν καὶ ἐπήδησαν εἰς τὸ κατάστρωμα. Οἱ συμμαθηταί των ἀνέβησαν κατόπιν των. Ἔπειτα ἦλθεν ἡ σειρὰ τοῦ κ. Ὀρατίου Πάττερσων, τὸν ὁποῖον ὁ Τζὼν Κάρπεντερ ἐβοήθησεν ὑποχρεωτικώτατα νὰ περάσῃ μέσα ἀπὸ τὸ ἄνοιγμα τοῦ παραπέτου.

Κατόπιν ἀνεβιβάσθησαν αἱ ἀποσκευαί, ὀλίγοι δηλαδὴ σάκκοι ἐλαφροί,—ζήτημα ὀλίγων στιγμῶν.

Οἱ λεμβοῦχοι δὲν ἀνέβησαν. Ἦσαν προπληρωμένοι καὶ καλοπληρωμένοι μάλιστα μὲ τὸ παραπάνω ἀπὸ τὸν κ. Πάττερσων. Ἔλυσαν λοιπὸν, καὶ ἐτράβηξαν πρὸς τὸν λιμένα.

Τὴν στιγμὴν αὐτήν, ὁ κ. Ὀράτιος Πάττερσων, πάντοτε τυπικός, ἔκαμε μίαν ὑπόκλισιν, λέγων:

—Ὁ πλοίαρχος Πάξτων;...

—Ἐγὼ εἶμαι, κύριε, ἀπεκρίθη ὁ Χάρρης Μάρκελ.

Ὁ κ. Πάττερσων ἐχαιρέτισεν εὐγενέστατα καὶ δευτέραν φοράν, καὶ ἐπρόσθεσε:

—Πλοίαρχε Πάξτων, λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ σας παρουσιάσω τοὺς οἰκοτρόφους τῆς Ἀντιλιανῆς Σχολῆς καὶ νὰ καθυποβάλω ὑμῖν τὴν διαβεβαίωσιν τῆς ἐξαιρέτου ὑπολήψεως καὶ τοῦ βαθέος σεβασμοῦ μου...

—Ὅλως ὑμέτερος, Ὀράτιος Πάττερσων! εἶπε κρυφὰ εἰς τὸ αὐτὶ τοῦ Λουδοβίκου Κλωδιὼν ἐκεῖνος ὁ μάγκας, ὁ Τωνῆς Ρενώ.

Καὶ ἐχαιρέτισε μὲ τοὺς συμμαθητάς του τὸν κυβερνήτην τοῦ «Γοργοῦ».

(Ἕπεται συνέχεια)

Ν. ΠΟΡΙΩΤΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΑΝΑΜΑΡΜΑΡΩΣΙΣ

Ἀγαπητοί μου,

ροχθες, περὶ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου, — θαυμασίαν δύσιν θαυμασίας ἐαρινῆς ἡμέρας, — πλανώμενος περὶ τὸ Ζάππειον, ἐπροχώρησα, διὰ μέσου τοῦ ἰσχνοῦ ἀλσυλλίου, μέχρι τῆς γεφύρας τοῦ Σταδίου. Τὸ μάρμαρον, τὸ ἀπέραντον ἐκεῖνο μάρμαρον, τὸ ὁποῖον ἐλεύκαζε θαμβωτικῶς ὑπὸ τὰς τελευταίας λάμψεις, μὲ εἶχεν ἑλκύσῃ ἕως ἐκεῖ. Ἠθέλησα νὰ ἴδω ἐκ τοῦ πλησίον τὸ Στάδιον, — εἶχα πολὺν καιρὸν νὰ το ἐπισκεφθῶ,— κ' ἐπέρασα τὴν γέφυραν τοῦ Ἰλισσοῦ, καὶ παρέκαμψα τοὺς ὄγκους τῶν ἔξω κατακειμένων μαρμάρων, κ' ἔφθασα ἕως τὰ προπύλαια.

Μία εἰδοποίησις, χαραγμένη ἐπὶ τῶν μεγάλων παραστάδων «ἀπαγορεύεται ἡ εἴσοδος εἰς τοὺς μὴ ἔχοντας ἐργασίαν», μ' ἐσταμάτησεν ἐκεῖ. Ἀλλ' αἱ παραστάδες ὀρθοῦνται ἀκόμη χωρὶς θυρόφυλλα· οὕτως ἡ θέα τοῦ Σταδίου καὶ ἀπέξω εἶνε ἐλευθέρα. Δὲν εἶχα λοιπὸν ἀνάγκην νὰ παραβῶ τὴν ἀπαγόρευσιν, — ὅπως ἔβλεπα νά το κάμνουν μερικοὶ περιπατηταί, πολὺ ἀτόπως κατὰ τὴν γνώμην μου, διότι ποτὲ δὲν πρέπει νὰ ἐμβαίνῃ κανεὶς ἐκεῖ ὅπου ἀπαγορεύεται, — δὲν εἶχα, λέγω, ἀνάγκην νὰ το κάμω κ' ἐγώ, διότι καὶ ἀπέξω ἠμποροῦσα νὰ θαυμάσω τὸ Στάδιον, τελειωμένον, ἀναμαρμαρωμένον ὁλόκληρον.

Τί ἔξοχον τὸ θέαμα, πραγματικῶς, καὶ πόσον ἐφαίνετο θαυμαστότερον τὴν ὥραν ἐκείνην, ὑπὸ τὰς τελευταίας λάμψεις τῆς θνησιούσης ἡμέρας! Ἡ κολοσσιαία, ἡ ἀπέραντος ἐκείνη μαρμαρίνη ἀγκάλη, ἡ ἑτοίμη πλέον νὰ περιλάβῃ εἰς τὰ ἐδώλιά της τὰς ἑξήντα χιλιάδας θεατῶν, ἀπήστραπτε πάλλευκος, χιονώδης, ἐξαισία.

Ἡ ἀνακαίνισις, ἡ ἀναμαρμάρωσις τοῦ ἀρχαίου Σταδίου, τοῦ Παναθηναϊκοῦ, ὄνειρον ἀκόμη πρὸ δεκαετίας, ἐπραγματοποιήθη, σχεδὸν ἐτελείωσε. Μετ' ὀλίγον τὰ ἠχηρὰ ἐργαλεῖα τῶν λιθοξόων θὰ παύσουν νανήσυχοῦν τὴν ἤρεμον πεδιάδα τοῦ Ἰλισσοῦ καὶ τὸν πράσινον λοφίσκον τοῦ Ἀρδηττοῦ. Αἱ βαρεῖαι μηχαναὶ τῆς ἀνυψώσεως τῶν ὀγκολίθων, μετὰ τὴν τοποθέτησιν τῶν τελευταίων μαρμάρων εἰς τὴν ἐπάνω-πάνω σειράν, θάρθοῦν ἐκ τοῦ μέσου, καὶ τὸ Στάδιον, τελειωμένον, μαρμάρινον ὅλον αὐτὴν τὴν φοράν,—καὶ ὄχι ξύλινον ὅπως τὸ 1896, —μὲ τὴν σφενδόνην του, μὲ τὰς πτέρυγάς του, μὲ τὰς κερκίδας του, μὲ τὸν στίβον του, μὲ τὸ ἀποδυτήριόν του, μὲ τὸ περιτείχισμά του, μὲ τὰς κλίμακάς του, μὲ τὰ προπύλαιά του,— παντοῦ σχεδὸν μάρμαρον, — τὸ Στάδιον περικαλλὲς καὶ στολισμένον μὲ ἀνδριάντας, μὲ προτομάς, μὲ ἀγάλματα, μὲ βωμούς, ὅπως ἦτο καὶ εἰς τὴν ἀρχαιότητα, ὅπως το εἶχε κάμῃ ὁ πολυτάλαντος καὶ γενναιόδωρος ἐκεῖνος Ἡρώδης ὁ Ἀττικός, θὰ παραδεθῇ πάλιν εἰς τοὺς ἀθλητάς, διὰ νὰ συνεχισθοῦν οἱ ἀθάνατοι Ὀλυμπιακοὶ Ἀγῶνες.

Ὁ ἥλιος εἶχε δύσῃ. Ἡ ἐργασία τῆς ἡμέρας εἶχε διακοπῇ, οἱ ἐργάται ἀπῆλθον. Μόνος σχεδὸν εἰς τὴν μικρὰν πλατεῖαν τῶν προπυλαίων, σκεπασμένην ἀπὸ συντρίμματα καὶ κόνιν μαρμάρου, ἀτενίζω τὸν ἀνδριάντα τοῦ Γεωργίου Ἀβέρωφ, τοῦ ἀειμνήστου χορηγοῦ τῆς ἀναμαρμαρώσεως, τείνοντα τὴν δεξιὰν καὶ δεικνύοντα μὲ δικαίαν ὑπερηφάνειαν τὸ μέγα του ἔργον. Τιμὴ καὶ δόξα καὶ εὐγνωμοσύνη εἰς τὸν νέον Ἡρώδην τὸν Ἀττικόν!

Εἰμποροῦμεν νὰ καυχώμεθα, ὅτι εἴδομεν ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μας συντελούμενον ἓν τῶν μεγαλητέρων, τὸ μεγαλήτερον ἴσως ἑλληνικὸν ἔργον. Ἡ ἀναμαρμάρωσις τοῦ ἀρχαίου Σταδίου, μετὰ τόσων αἰώνων πάροδον, ὑπὸ τῶν νέων Ἑλλήνων, θὰ χαραχθῇ μὲ χρυσᾶ γράμματα εἰς τὴν Ἱστορίαν. Εἰς κανὲν μέρος τοῦ κόσμου δὲν ὑπάρχει, οὔτε εἶνε δυνατὸν νὰ ὑπάρξῃ παρόμοιον ἵδρυμα. Τὸ σχέδιόν του, τὴν μεγαλοπρέπειάν του, τὴν εὐρυχωρίαν του, τὸν πλοῦτόν του, ὅλα εἰμποροῦν νὰ τα μιμηθοῦν καὶ ἴσως νὰ τα ὑπερβάλουν. Ἀλλὰ Παναθηναϊκὸν Στάδιον δὲν θὰ κάμουν βέβαια! Ἡ δόξα ποὺ το περιβάλλει, δόξα ἑλληνική, δὲν θ' ἀπομακρυνθῇ ποτὲ ἀπὸ τὸ ἰδικόν μας, καὶ ὅσοι την ἐννοοῦν καὶ την αἰσθάνονται, ὅσοι ποθοῦν νὰ λάβουν μίαν ἀκτῖνα ἀπὸ τὸ ἀνέσπερον φῶς της, θὰ ἔρχωνται ἐδῶ, Ἕλληνες καὶ ξένοι, νὰ γωνισθοῦν, νὰ νικήσουν καὶ νὰ στεφανωθοῦν.

Ἀλλ' ἦλθεν ἡ ἑσπέρα. Τὸ ἱερὸν σκότος διαχύνεται. Καὶ συλλογίζομαι: Ἡ γενεά μας ἀπέρχεται... Διὰ σᾶς τοὺς ἐρχομένους, διὰ σᾶς τοὺς νέους ἔγινε τὸ Παναθηναϊκὸν Στάδιον. Σεῖς θὰ λάβετε μέρος εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς Ἀγῶνας τοῦ μέλλοντος, τοὺς ἐνδόξους. Ἀλλ' ὁποία εὐτυχία καὶ δι' ἐμέ, ἂν μου δοθῇ ποτε εὐκαιρία νὰ χειροκροτήσω ὡς νικητὴν ἕνα, ἔστω καὶ μόνον ἕνα, ἐξ ὅσων μὲ ἀναγινώσκουν σήμερον.

Ποῖος θὰ εἶνε;

Σᾶς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΟΙ ΚΛΕΦΤΟΑΥΓΟΥΛΑΔΕΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΤΑ ΜΩΡΑ ΠΑΙΔΙΑ ΟΤΑΝ... ΘΑ ΜΕΓΑΛΩΣΟΥΝ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

Γιὰ νὰ φθάσουν ὅμως ἐκεῖ που ἦσαν τὰ αὐγά, ἔπρεπε νὰ ἀνέβουν μιὰν ἀνεμόσκαλα. Τὴν ἀνέβηκαν, καὶ ὕστερα ἐπέρασαν μιὰ καμάρα, καὶ ἐπὶ τέλους ἔφθασαν εἰς τὸ μέρος ὅπου ἡ κυρὰ-Κλῶσσα εἶχε τὴ φωλιά της. Ἐκεῖ ἐστάθηκε ὁ κύριος Κοκκινοσκούφης.

—Τὴν πάθαμε, καϊμένε! εἶπε στὸν σύντροφό του. Κάθεται ἡ κυρὰ-Κλῶσσα, καὶ κλωσσᾷ τὰ αὐγά. Πρέπει κ' ἐμεῖς νὰ καθήσουμε...

—Στ' αὐγά μας! διέκοψεν ὁ Ποντίκαρος.

—Ὄχι, καϊμένε! ἄφησε τώρα τὲς ἀνοστιές. Νὰ καθήσουμε καὶ νὰ περιμένουμε ὡς που νὰ φύγῃ ἀπ' ἐδῶ.

—Καὶ δὲν μποροῦμε τάχα νά τη διώξουμε; τοῦ εἶπε στὸ αὐτὶ ὁ Ποντίκαρος, ὁ ὁποῖος ἦτον ἀσυνείθιστος στὲς κλεψιές.

—Καλέ, εἶσαι στὰ σωστά σου; Ἄμα πᾶμε νὰ την πειράξουμε, αὐτὴ θ' ἀρχίσῃ τὰ κακαρίσματα, καὶ θάρθῃ ὁ κηπουρός, καὶ τότε πιὰ φεῦδι κολοβό πού μας ἔφαγε!

—Δηλαδή... γάτα μὲ οὐρὰ πού μας ἔφαγε! εἶπεν ὁ ἀδιόρθωτος καλαμπουριστὴς κ. Ποντίκαρος.

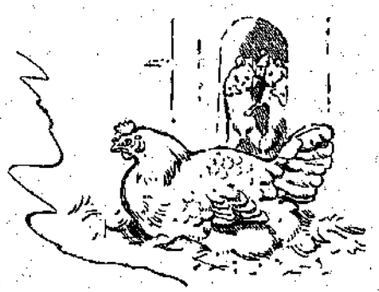

Ὁ κ. Κοκκινεσκούφης τον ἐδάγκασε ἀμέσως στὸ αὐτάκι, διὰ νὰ του κόψῃ, ὄχι τὸ αὐτί, ἀλλὰ τὴν φόραν που ἐπῆρε στὰ ἄνοστα εὐφυολογήματα.

—Ἂς περιμείνωμεν! ἐπανέλαβεν ὕστερα.

(Ἕπεται συνέχεια)

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ

Δοκίμαζε μ' ὁποιον μιλεῖς
Νὰ 'δῆς ἂν ἔχῃ γνῶσι,
Καὶ λέγε τόσα ὅσα μπορεῖ
Τὸ πνεῦμά του νὰ νοισῶῃ.

(Ἀπὸ τὸ «Μαγεμμένο Ποτῆρι»)

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

ΤΟ ΚΙΤΡΙΝΟ ΦΟΡΕΜΑ

Α'.

—Ὦ! τί ὡραῖο κίτρινο φόρεμα! ἐφώναξεν ἔξαφνα ἡ Ζωή.

Ἐκεῖνο τὸ πρωΐ, ἡ γιαγιά, ἀφοῦ μας ἐπαίδεψε ἀρκετὸν καιρόν, μᾶς εἶχε δώσει ἐπὶ τέλους τὴν ἄδειαν ν' ἀνοίξωμε καὶ νὰ σκαλίσωμε στὸ μεγάλο σεντοῦκι.

Τὸ μεγάλο σεντοῦκι ἦτον ἐπάνω στὴ σοφίτα, ἀνάμεσα σ' ἕνα σωρὸ ἄχρηστα ἔπιπλα καὶ πράγματα, κοντὰ σ' ἕνα παμπάλαιο ροδάνι. Αὐτὸ τὸ ροδάνι, τὸ εἴχαμεν ὁπωσδήποτε ἐπισκευάσει, ἡ Ζωὴ κ' ἐγώ, καὶ ἄρεσε πολὺ τῆς Ζωῆς νὰ πηγαίνῃ καὶ νὰ κάθεται ἐκεῖ καὶ νὰ γυρίζῃ, νὰ γυρίζῃ τὸ ροδάνι, ὅπως τὸ ἐγύριζαν οἱ βασιλοποῦλες τοῦ παλαιοῦ καιροῦ, ποὺ ὕφαιναν μόνες των τὰ νυφικά των. Μιὰ φορὰ μάλιστα, ποὺ ἡ Ζωὴ ἐπῆγε τὲς Ἀποκρηὲς πρώτη φορὰ σὲ χορὸ καὶ εἶχε φορέσει μεσαιωνικὰ φορέματα, σὰν τὴν Πεντάμορφή Βασιλοπούλα τοῦ παραμυθιοῦ,—τὴν ἐχάσαμε τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωΐ. Τὴν ἐφωνάζαμε, καὶ καμμιὰ ἀπάντησις. Ζωὴ ἀπ' ἐδῶ, Ζωὴ ἀπ' ἐκεῖ! — ἐπὶ τέλους τὴν ἀνεκάλυψα ἐγὼ ἐπάνω στὴ σοφίτα. Ἦτον καθισμένη ἐμπρὸς στὸ ροδάνι, μὲ τὸ μεσαιωνικὸ κουστοῦμί της, κ' ἐγύριζε, ἐγύριζε, ἐγύριζε, —ἐνῷ τὰ μάτια της ἔβλεπαν πέρα ἀπὸ τὸ παραθυράκι, πρὸς τὴν Ἀκρόπολιν, καὶ ἦτον ἀληθινὰ χαριτωμένη ἔτσι. Σὰν βασιλοπούλα τοῦ παραμυθιοῦ μὲ τὸ ροδάνι της...

«Καθισμένη ἐμπρὸς στὸ ροδάνι...» (Σελ. 84, στήλ. α'.)

Ἀλλ' ἂς ἀφίσω τὸ ροδάνι, καὶ ἂς γυρίσω στὸ σεντοῦκι.

Ἔλεγα λοιπὸν ὅτι ἡ γιαγιὰ μᾶς εἶχε δώσει τὴν ἄδειαν νὰ το ἀνοιξωμε. Μέσα εἰς τὰ παλαιὰ μεταξωτὰ καὶ λαχούρια καὶ κεντήματα καὶ κρόσσια καὶ χρυσᾶ γαλόνια που ηὕραμε, ἦτον καὶ ἕνα φόρεμα ἀπὸ κίτρινο ἀτλάζι, ἐντελῶς τῆς παλαιᾶς μόδας, πολὺ ἀνοικτὸ στὸ λαιμό, μὲ μιὰ ὡραία δαντέλα γύρω-γύρω.

Ἦτον διπλωμένο προσεκτικὰ καὶ τυλιγμένο μὲ ἕνα ἄσπρο πανί. Τσαλακωμένο πουθενὰ δὲν ἦτο. Θαρρεῖς καὶ ἦτον ἐντελῶς ἄβαλτο.

Ἐκλείσαμε γρήγορα-γρήγορα τὸ σεντοῦκι, χωρὶς νὰ νὰ κυττάξουμε τοὺς ἄλλους θησαυρούς του, κ' ἐτρέξαμε νὰ κατεβοῦμε μὲ τὸ ὡραῖο φόρεμα εἰς τὸ δωμάτιον τῆς γιαγιᾶς, καὶ νὰ της το δείξωμε. Τὴν ηὕραμεν ἐκεῖ· ἐκάθητο κ' ἐδιόρθωνε κάλτσες...

—Γιαγιά, γιαγιά! ἐφώναξα ἐγώ, κύτταξε τί ὡραῖο φόρεμα!

— Τὸ γνωρίζω, μοῦ ἀπήντησε.

— Μήπως... τὸ ἐφόρεσες καμμιὰ φορά; τὴν ἠρώτησα μὲ δισταγμόν.

Μοῦ ἐφαίνετο ἀπίστευτον, ἡ γιαγιὰ νὰ φορέσῃ ἕνα τόσο κομψὸ καὶ φανταχτερὸ φόρεμα, ἀφοῦ τὴν ἔβλεπα καθημερινῶς μὲ τόσον ἁπλᾶ καὶ σοβαρὰ ροῦχα.

— Μάλιστα, τὸ ἐφόρεσα μιὰ φορὰ κ' ἕναν καιρό, ἀπεκρίθη ἡ γιαγιά. Ἐπέρασαν ἀπὸ τότε τόσα χρόνια, ἀλλὰ ἀκόμη ἐνθυμοῦμαι τὴν κακὴν πρᾶξιν, τὴν ἁμαρτίαν που ἔκαμα νὰ το φορέσω.

Ἐσιάσαμε τὰ γέλια ἀμέσως, ἐγὼ καὶ ἡ Ζωή. Φανταστῆτε, καλέ, — ἡ γιαγιά, ἡ τόσο καλὴ γιαγιά μας, ποὺ δὲν ἤθελε νὰ κατεβαίνῃ συχνὰ στὸν κῆπο γιὰ νὰ μὴν πατήσῃ κανένα μυρμήγκι, νὰ κάμῃ ἁμαρτίαν καὶ κακὴν πρᾶξιν! Αὐτὸ δὰ κι' ἂν ἦτον ἀπίστευτο!

Τὴν παρεκαλέσαμεν λοιπὸν νὰ μας διηγηθῇ τὸ τρομερὸν αὐτὸ συμβὰν τῆς ζωῆς της, καὶ ἡ γιαγιὰ ἄρχισε τὴν ἱστορίαν της:

Β'.

«Ἐπέρασαν πενῆντα χρόνια ἀπὸ τότε ποὺ ἐφόρεσα αὐτὸ τὸ φόρεμα· δὲν το ἐφόρεσα παρὰ μιὰ φορὰ μόνον, καὶ μου ἐστοίχισε πολλὰ πικρὰ δάκρυα καὶ πολλὲς βραδυὲς χωρὶς νὰ κλείσω μάτι. Πολὺν καιρὸν ἔπειτα τὸ ἐφύλαξα κρεμασμένο στὴ ντουλάπα μου, εἰς τὸ δωμάτιόν μου, διὰ νὰ το βλέπω καὶ νὰ τιμωρῶ ἔτσι τὸν ἑαυτόν μου διὰ τὴν ματαιοδοξίαν μου καὶ τὸν ἐγωϊσμόν μου. Ὅταν ἐπέρασαν πολλὰ-πολλὰ χρόνια, καὶ ἔκρινα ὅτι ἔφθανε πλέον ἡ τιμωρία, τὸ ἐξεκρέμασα καὶ το ἐφύλαξα στὸ μεγάλο σεντοῦκι, καί... μοῦ φαίνεται πῶς εἶνε χθὲς ἀκόμα!

«Ἐμείναμεν εἰς τὴν Αἴγιναν, ὁ ἀδελφός μου Παῦλος (ὁ μεγάλος θεῖός σας) κ' ἐγώ. Ἂν καὶ ἤμεθα πολὺ πτωχοὶ τότε, ἐγώ, νὰ σας τῶ, δὲν εἶχα ἐννοήσῃ ποτὲ τί σημαίνουν αἱ λέξεις στενοχωρία καὶ ἀνέχεια, — τόσον ὁ Παῦλος με ἀγαποῦσε κ' ἔκαμνε τὸ πᾶν διὰ νὰ καλοπερνῶ ἐγώ.

«Τὴν ἐποχήν, διὰ τὴν ὁποίαν σᾶς ὁμιλῶ, ὁ Παῦλος ἄρχιζε τὸ στάδιόν του ὡς ἰατρός. Ὁ πατέρας μας, ὅταν ἐζοῦσεν, ἦτο πολὺ εὐκατάστατος, εἶχε μάλιστα τρία καράβια δικά του. Ἀλλὰ πρὶν ἀπὸ δύο χρόνια, τὰ ἐπώλησεν ὅλα κ' ἐπῆγε εἰς τὴν Ἀγγλίαν ν' ἀγοράσῃ ἕνα μεγάλο ἀτμόπλοιον. Τὸ ἐφόρτωσε μὲ ἐμπορεύματα ἀπὸ ἐκεῖ καὶ ἤρχετο εἰς τὸν Πειραιᾶ, ἀλλὰ δὲν ἔφθασε ποτέ. Τὸ ἀτμόπλοιον ἐναυάγησε, καὶ ὁ πατέρας μας ἐχάθη μαζὶ μὲ αὐτό. Ἡ μητέρα μας ἀπὸ τὴν λύπην της δὲν ἄργησε νὰ μας ἀφήσῃ καὶ αὐτὴ ὀρφανούς... Εὐτυχῶς ὁ ἀδελφός μου εἶχε πάρῃ ἐντωμεταξὺ τὸ δίπλωμά του, κ' ἐφύγαμεν ἀπὸ τὰς Ἀθήνας κ' ἐπήγαμεν εἰς τὴν Αἴγιναν, ὅπου μας εἶχε μείνῃ ἕνα σπιτάκι ἀπὸ ὅλην τὴν περιουσίαν τοῦ πατέρα μας. Ἐκεῖ λοιπὸν ἐγκατεστάθημεν, καὶ ὁ ἀδελφός μου σιγὰ-σιγὰ ἀπέκτησε κάποιαν πελατείαν, — πολὺ φτωχικὰ πράγματα.

«Ἕνα καλοκαῖρι, ἦλθεν εἰς τὴν Αἴγιναν μία πλουσία οἰκογένεια ἀπὸ τὰς Ἀθήνας, ἡ κυρία Κέδρου, μὲ τὸν υἱόν της Ἀριστείδην, που ἦτο δεκαοκτὼ ἐτῶν ἐπάνω-κάτω, καὶ μὲ τὴν κόρην της Φωτεινήν, ἡ ὁποία ἦτο δύο ἢ τρία χρόνια μικροτέρα ἀπὸ τὸν ἀδελφόν της. Ἡ Φωτεινὴ ἦτο πολὺ ὡραία, μὲ τὰ γαλανὰ καὶ γελαστὰ ματάκια της καὶ μὲ τὰ σγουρόξανθα μαλλιά της.

«Ἐγίναμε ἀμέσως φίλες, καὶ μαζὶ ἐπερνούσαμε ὅλον τὸν καιρό μας, μαζὶ ἐπηγαίναμε περίπατο, στὴν ἐξοχὴν καὶ μὲ τὴν βάρκα.

«Ἡ κυρία Κέδρου ἦτο εἰς ἀνάρρωσιν. Οἱ γιατροί της εἶχαν διατάξει ἀπόλυτον ἡσυχίαν καὶ ἀνάπαυσιν, στὴ μοναξιά, καὶ θαλασσινὸν ἀέρα. Δι' αὐτὸ εἶχεν ἔλθῃ μὲ τὰ παιδιά της στὴν Αἴγινα, ὅπου ἔπιασε σπίτι δι' ὅλον τὸ καλοκαῖρι. Ἦτο ὅμως πολὺ καλή, πολὺ γλυκειὰ καὶ πολὺ εὐγενὴς κυρία. Ἐνθυμοῦμαι τὴν χαρὰν που ἐπῆρε τὴν ἡμέραν που ἐζήτησεν ἀπὸ τὸν ἀδελφόν μου νὰ με ἀφίσῃ νὰ ὑπάγω τὸν χειμῶνα εἰς τὰς Ἀθήνας, καὶ νὰ μείνω μαζί των μίαν ἢ δύο ἑβδομάδας.

«Ἡ φίλη μου καὶ ἡ μητέρα της ἀνεχώρησαν κατὰ τὰς ἀρχὰς Ὀκτωβρίου. Ἡ Φωτεινὴ καὶ ἐγὼ ἀνοίξαμε ταχτικὴν ἀλληλογραφίαν, καὶ κατὰ τὰ μέσα τοῦ

Δεκεμβρίου ἔλαβα ἕνα γράμμα της.»

Ἐδῶ ἡ γιαγιὰ διέκοψε τὴν ἱστορίαν της.

— Εἰρήνη, μικρούλα μου, μοῦ εἶπε, βάλε τὸ χεράκι σου στὴν τσέπη τῆς φούστας· θὰ εὕρῃς τὸ γράμμα που λέγω καὶ νὰ το διαβάσῃς δυνατά.

Ἦτον πραγματικῶς στὴν τσέπη τῆς ἀτλαζωτῆς φούστας ἕνα γράμμα κίτρινο ἀπὸ τὴν πολυκαιρίαν καὶ ξεθωριασμένο· ἀλλὰ τὸ γράψιμο ἦτο πολὺ καθαρὸν καὶ εὐανάγνωστον. Καὶ ἔλεγεν:

«Ἀγαπητή μου Ἄννα,

«Πρέπει νὰ ἔλθῃς ἐδῶ ὡρισμένως στὰς 22 τοῦ μηνός που περνᾶ τὸ βαποράκι ἀπὸ τὴν Αἴγιναν, διὰ νὰ περάσωμε μαζὶ τὰ Χριστούγεννα καὶ τὴν Πρωτοχρονιά. Ἡ μητέρα μου εἶνε ἐντελῶς καλὰ τώρα. Ἔγραψε πρὸς τὸν ἰατρόν τὸν ἀδελφόν σου, διὰ νὰ τὸν παρακαλέσῃ νὰ σε ἀφίσῃ νὰ μας ἔλθῃς. Θὰ πᾶμε καὶ στὸ θέατρο, καὶ μὴν τὰ ρωτᾶς πιά! Εἶδες ποτέ σου μελόδραμα; Ἐλπίζω ὅτι ἡ μητέρα θὰ μας πάγῃ καὶ σὲ κανένα χορό... Γιὰ τὸ Παλάτι, εἴμεθα μικρὲς ἀκόμα. Ἐφέτος, ἂς μείνωμεν εὐχαριστημένες μὲ κανένα ἰδιωτικὸν χορόν. Ἔλα καὶ νὰ δῇς πόσον θὰ εὐχαριστηθῆς!

«Σὲ γλυκοασπάζομαι.

«Ἡ ἀφωσιωμένη φίλη σου,

«Φωτεινή.»

Ἡ γιαγιὰ ἐξηκολούθησεν:

«Ὁ Παῦλος εἶχε λάβει πραγματικῶς τὸ γράμμα τῆς κυρίας Κέδρου. Ἐγὼ ἐπήγαινα νὰ πετάξω ἀπὸ τὴν χαρὰν μου. Ἀνεχώρησα μ' ἐλαφρὰν τὴν καρδίαν, χωρὶς νὰ συλλογίζωμαι μὲ τί βάρος θὰ τὴν ἐφόρτωνα εἰς τὴν ἐπιστροφήν. Ὁ Παῦλος μ' ἐμπαρκάρισε στὸ βαποράκι.

«—Στὸ καλό, καὶ καλὴ διασκέδασι, ἀδελφούλα μου! εἶπε καὶ μ' ἐφίλησε.

«Τότε μου ἤλθαν κλάματα ἀμέσως. Ἦτον ἡ πρώτη φορὰ που ἄφινα τὸν ἀδελφόν μου, καί, σὰν ἀσυλλόγιστο κορίτσι που ἤμουν, δὲν εἶχα σκεφθῆ προτήτερα, ὅτι τὸν ἄφινα ὁλομόναχον στὴ μοναξιά του, τέτοιες ἐπίσης μέρες μάλιστα, κ' ἐπήγαινα ἐγὼ ἀλλοῦ νὰ ἑορτάσω τὰ Χριστούγεννα, καὶ νὰ διασκεδάσω!

«—Ὦ! Παῦλέ μου, ἐφώναξα, συγχώρησέ με... Συγχώρησέ με, ἀλλὰ δὲν το ἐσυλλογίσθηκα ἐνωρίτερα. Ὄχι, δὲν θέλω νὰ φύγω, δὲν θέλω νὰ σε ἀφίσω τώρα. Τί ἐγωϊστρια ποῦ ἤμουν! Δὲν εἶνε καμμία ἀνάγκη νὰ πάγω στὰς Ἀθήνας, καὶ δὲν θὰ πάγω!

«Καὶ ἤθελησα νὰ κατεβῶ στὴ βάρκα, μὲ τὴν ὁποίαν εἴχαμε πάγῃ στὸ βαποράκι.

«—Ἔλα δά, τώρα, μὴν κάνῃς σὰν μωρουδάκι! εἶπεν ὁ Παῦλος, κ' ἐγέλασε πολύ, καὶ μ' ἔβαλε διὰ τῆς βίας νὰ καθήσω σ' ἕνα σκαμνάκι.

«Τὸ βαποράκι ἐσφύριξε. Ὁ Παῦλος ἐπήδησε στὴ βάρκα. Ἀμέσως οἱ τροχοὶ ἐγύρισαν, ἡ θάλασσα ἄφρισε, καὶ εἶδα τὸν Παῦλον ὄρθιον πού με ἀποχαιρετοῦσε μὲ τὸ μανδύλι. Ἔβγαλα κ' ἐγὼ τὸ μανδυλάκι μου, ἀλλὰ μιὰ φορὰ το ἐκουνοῦσα στὸν πέρα, καὶ δυὸ φορὲς ἐσκούπιζα τὰ δακρυσμένα μάτια μου, ἕως ὅτου τὸ βαποράκι ἔστριψε ἕναν κάβο καὶ ἐτράβηξε κατὰ τὸν Πειραιᾶ.

(Ἕπεται συνέχεια)

ΑΝΝΑ ΠΥΡΓΩΤΟΥ

ΙΑΠΩΝΕΖΙΚΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

Ο ΚΑΘΡΕΠΤΗΣ ΤΗΣ ΜΑΝΝΑΣ

(Συνέχεια: ἴδε σελ. 78.)

Ὁ ἄνδρας ἐγέλασε καὶ εἶπε:

— Καλέ, αὐτὸ που βλέπεις εἶνε τὸ δικό σου πρόσωπο. Αὐτὸ πού σου ἔφερα εἶνε καθρέφτης, καὶ ὁποιος κυττάξει στὸν καθρέφτη, βλέπει μέσα τὴν μορφή του. Ἂν καὶ δὲν ὑπάρχουν καθρέφτες ἐδῶ, σ' αὐτὸ τὸ παράμερο χωριό, εἰς τὴν πρωτεύουσαν ὅμως τους γνωρίζουν καὶ τοὺς μεταχειρίζονται ἀπὸ τὰ παλαιὰ χρόνια. Ἐκεῖ ὁ καθρέφτης θεωρεῖται ὡς πρᾶγμα ἀπαραίτητον διὰ τὴν γυναῖκα. Μιὰ παλαιὰ παροιμία λέγει «Ὅπως τὸ ἀπαθὶ εἶνε ἡ ψυχὴ τοῦ σαμουράϊ (πολεμιστοῦ), ἔτσι κι' ὁ καθρέφτης εἶνε ἡ ψυχὴ τῆς γυναίκας», —καὶ ὁ κόσμος πιστεύει πῶς ὁ καθρέφτης εἶνε ὁ δείκτης τῆς καρδιᾶς της· ἂν τον διατηρῇ καθαρὸν καὶ γυαλιστερόν, ἔτσι καὶ ἡ καρδιά της εἶνε καλὴ καὶ ἀγνή. Ἐκτὸς τούτου, ὁ καθρέφτης εἶνε ἕνα ἀπὸ τὰ αὐτοκρατορικὰ σύμβολα. Λοιπὸν πρέπει νὰ τον προσέχῃς σὰν τὰ μάτια σου.

Ἡ γυναῖκα ἄκουσε τὰ λόγια τοῦ ἀνδρός της, καὶ εὐχαριστήθηκε διότι ἐμάθαινε πράγματα ποὺ δὲν ἤξευρε ἕως τότε. Καὶ ἀκόμα περισσότερον εὐχαριστήθηκε διὰ τὸ δῶρον,—τὸ σημάδι ὅτι δὲν τὴν ἐλησμόνησεν ὁ ἄνδρας της ὅσον καιρὸν ἔλειπε.

— Ἀφοῦ ὁ καθρέφτης ἀντιπροσωπεύει τὴν ψυχήν μου, θὰ τὸν ἀγαπῶ καὶ θὰ τὸν φυλάγω ὡς πρᾶγμα πολύτιμον, καὶ ποτὲ δὲν θὰ τὸν μεταχειρισθῶ ἀπρόσεκτα,—εἶπεν ἡ γυναῖκα, καὶ τὸν ἐσήκωσε ἕως τὸ μέτωπόν της, διὰ νὰ δεῖξῃ τὴν εὐγνωμοσύνην της διὰ τὸ δῶρον, καὶ ὕστερα τὸν ἔκλεισε εἰς τὸ κουτί του καὶ τὸν ἐφύλαξεν.

Εἶδε τότε ἡ γυναῖκα ὅτι ὁ ἄνδρας της ἦτο πολὺ κουρασμένος, καὶ ἐπῆγε νὰ φέρῃ τὸ βραδυνὸ φαγί καὶ νὰ τον περιποιηθῇ ὅσο καλλίτερα μποροῦσεν. Ἐθαρροῦσαν καὶ οἱ τρεῖς τῶν ὅτι πρώτην φορὰν ἐκεῖνο τὸ βράδυ ἐγνώριζαν τὴν ἀληθινὴν εὐτυχίαν, τόσον μεγάλη ἦτον ἡ χαρά των! Καὶ τὸ βράδυ ἐκεῖνο, ὁ πατέρας ἔλεγε, καὶ τελειωμὸ δὲν εἶχε, γιὰ τὸ ταξεῖδί του καὶ γιὰ ὅλα που εἶχεν ἰδῇ εἰς τὴν μεγάλην πρωτεύουσαν.

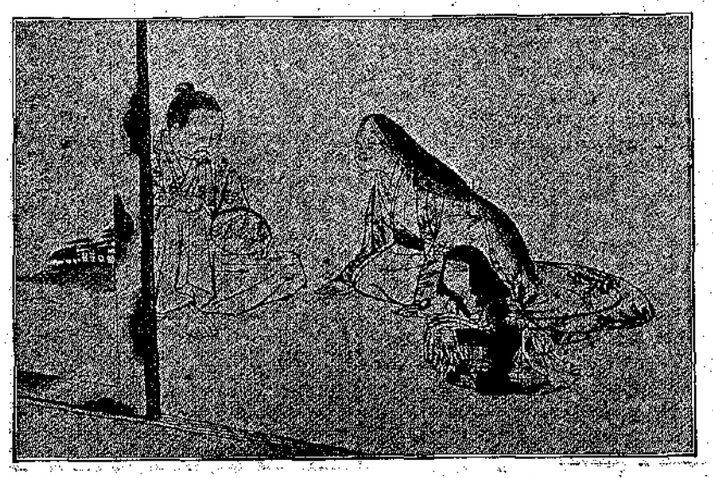

«Αὐτὸ πώσου ἔφερα εἶνε καθρέφτης.» (Σελ. 85, στήλ. β'.)

Ὁ καιρὸς ἐπερνοῦσεν ἡσυχα εἰς τὸ ἀγαπημένο σπιτάκι, καὶ οἱ γονεῖς εἶδαν τὰ ὄνειρά των νὰ γίνωνται ἀλήθεια, ὅταν ἡ κόρη των ἐμεγάλωσε κ' ἔγινε ὡραία κοπελλούδα δεκάξη χρόνων. Ὅπως τὸ ἀξετίμητο διαμαντικὸ που μένει στὸ χέρι τοῦ νοικοκύρη του, ἔτσι την εἶχαν μεγαλώσει μὲ φροντίδα καὶ ἀγάπη· καὶ τώρα οἱ κόποι των ἦσαν διπλοπληρωμένοι καὶ μὲ τὸ παραπάνω μάλιστα. Ἦταν τὸ καμάρι τῆς μητέρας της, καθὼς ἐπήγαινε κ' ἤρχετο μέσα στὸ σπίτι κ' ἐφρόντιζε γιὰ τὸ νοικοκυριό, ἦταν ἡ δόξα τοῦ πατέρα της, διότι καθημερινῶς του ἐνθύμιζε τὴν μάννα της, ὅταν την πρωτοπῆρε γυναῖκά του.

Τί κρῖμα, ὅμως! Σ' αὐτὸν τὸν κόσμον τίποτε δὲν ζῇ παντοτεινά! Ὡς καὶ τὸ φεγγάρι δὲν μένει πάντα τέλειο, ἀλλὰ χάνει τὴν στρογγυλάδα του μὲ τὸν καιρό, καὶ τὰ λουλούδια ἀνθίζουν καὶ ὕστερα μαραίνονται! Ἔτσι ἐπὶ τέλους ἡ εὐτυχία τοῦ μικροῦ ἐκείνου σπιτικοῦ ἐρράγισε κ' ἐχάλασε μὲ μιὰ μεγάλη λύπη. Ἡ καλὴ κ' εὐγενικὴ γυναῖκα ἔπεσε μιὰ μέρα ἄρρωστη στὸ στρῶμα.

Τὲς πρῶτες ἡμέρες τῆς ἀρρώστιας, ὁ πατέρας καὶ ἡ κόρη ἐνόμισαν πῶς ἦτον κρυολόγημα μονάχα, καὶ δὲν ἀνησύχησαν πολύ. Ἀλλὰ περνοῦσαν αἱ ἡμέρες, καὶ ἡ μάννα δὲν ἐκαλλιτέρευε. Ἐπήγαινε χειρότερα, καὶ ὁ γιατρὸς ἀποροῦσε, διότι, μὲ ὅσα καὶ ἂν ἔκαμνε αὐτός, ἡ καϊμένη ἀδυνάτιζεν ἡμέρα μὲ τὴν ἡμέραν. Ὁ πατέρας καὶ ἡ κόρη ἦσαν καταλυπημένοι, καὶ μέρα-νύχτα ἔμενεν ἡ κόρη στῆς μάννας τὸ πλευρό. Ἀλλὰ μ' ὅλους τοὺς ἀγῶνάς των, δὲν ἦτον γιὰ νὰ σωθῇ τῆς γυναῖκας ἡ ζωή.

Μιὰ μέρα που ἡ κόρη καθώτανε διπλα στὸ στρῶμα τῆς μητέρας της κ' ἐπροσπαθοῦσε νὰ κρύψῃ μὲ τὸ χαμόγελο τὴν ἀνησυχία που ἐδάγκανε τὴν καρδιά της, ἡ μάννα ἀνεσηκώθη κ' ἔπιασε τῆς κόρης τὸ χέρι, καὶ την ἐκύτταξε στὰ μάτια μ' ἀγάπη καὶ λαχτάρα. Ἐπαιρνε μ' ἀγῶνα τὴν ἀναπνοή της, καὶ μὲ δυσκολία μιλοῦσε:

—Κόρη μου, τὸ ξεύρω, τίποτε δὲν μπορεῖ πιὰ νὰ με σώσῃ. Ἄμα ἐγὼ πεθάνω, δῶσέ μου τὴν ὑπόσχεσιν ὅτι θὰ φροντίζῃς γιὰ τὸν καλὸ πατέρα σου καὶ θὰ κυττάξῃς νὰ εἶσαι καλὴ καὶ νοικοκυρὰ γυναῖκα.

—Ὦ, μάννα μου! εἶπε τὸ κορίτσι, καὶ τὰ μάτια του ἐπλημμύρισαν ἀπὸ δάκρυα· μὴ λὲς τέτοια λόγια. Ἀλλὰ νὰ κυτταξῇς νὰ γίνῃς γρήγορα καλά,—αὐτὸ θάνε ἡ μεγαλύτερη χαρὰ καὶ τοῦ μπαμπᾶ κ' ἐμένα!

— Ναί, τὸ ξεύρω· καὶ αὐτὸ εἶνε ἡ παρηγορία μου στὲς ὑστερνές μου μέρες, ὅτι γνωρίζω πόσον λαχταρεῖτε νὰ γίνω καλλίτερα, ἀλλὰ δὲν μπορῶ νὰ γίνω. Μὴ φαίνεσαι ἔτσι πικραμένη, γιατὶ ἔτσι ἦταν γραμμένον στὴν ἄλλη μου ζωή που πέρασε, νὰ πεθάνω σ' αὐτή μου τὴν ζωή, αὐτὸν τὸν καιρὸ ἀκριβῶς· τὸ ξεύρω, καί το ἔχω πάρῃ ἀπόφασι πῶς θὰ πεθάνω. Καὶ τώρα, ἔχω κάτι νὰ σου δώσω, γιὰ νὰ με θυμᾶσαι ὅταν θὰ φύγω ἀπὸ αὐτὸν τὸν κόσμο.

(Ἕπεται συνέχεια)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ μικρὸς Τάκης κλαίει, κλαίει, ὥραν πολλήν. Ἔξαφνα σταματᾷ κ' ἐρωτᾷ τὴν μητέρα του:

— Μαμμά, γιατὶ ἔκλαιγα;

— Γιατὶ δὲν σε ἄφισα νὰ παίξῃς μὲ τὰ σπίρτα.

— Ἀ, ναί, θυμήθηκα!... ἀπαντᾷ ὁ Τάκης, καὶ ξαναρχίζει τὰ κλάματα.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Θαλασσοταραχῆς

ΑΔΔΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΔΠΛΑΣΕΩΣ»

ΤΟ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

Τὸ σημερινόν μας φύλλον ἔχει, καθὼς βλέπετε, καὶ Παράρτημα. Εἶνε ἀγγελία τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος περὶ τοῦ νέου της λαχειοφόρου Δανείου Κτηματικῆς Πίστεως.... Ἀ, εἶμαι βεβαία, ὅτε μόλις ρίψετε ἕνα βλέμμα εἰς τὸν τίτλον καὶ εἰς τὸν Πίνακα τῶν ἀριθμῶν, τὸ χαρτὶ θὰ σας φανῇ πολὺ βαρὺ διὰ τὰ χεράκια σας, καὶ θὰ σπεύσετε νὰ ἐλαφρυνθῆτε, παραδίδοντες αὐτὸ εἰς τοὺς γονεῖς σας, εἰς τοὺς θείους, εἰς τοὺς μεγαλητέρους ἀδελφούς.

Νά σας εἰκῶ τὴν ἀλήθειαν, δι' αὐτοὺς κυρίως εἶνε τὸ σημερινὸν που παράρτημα. Ἡ Διάπλασις ἐπισκέπτεται χιλιάδας ἑλληνικῶν οἰκογενειῶν, εἰς ὅλον τὸν κόσμον, καὶ αἱ οἰκογένειαι αὐταὶ δὲν ἔχουν βέβαια μόνον παιδιά· Ἡ Ἀγγελία τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης περὶ τοῦ νέου της δανείου, κυκλοφορεῖ διὰ τῆς Διαπλάσεως, διὰ νὰ λάβουν γνῶσιν οἱ μεγαλήτεροι συγγενεῖς τῶν συνδρομητῶν της. Πρόκειται περὶ σπουδαιοτάτης καινοτομίας, ὀρειλομένης εἰς εὐτυχῆ ἔμπνευσιν τοῦ ἐξόχου Διοικητοῦ τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης, τοῦ κ. Στεφάνου Στρέττ, καινοτομίας ἐνδιαφερούσης ὄχι ἁπλῶς τοὺς πλουσίους, τοὺς κεφαλαιούχους, τοὺς χρηματιστάς, ἀλλὰ καὶ τὸν πτωχότερον ἄνθρωπον, τὸν δυνάμενον νὰ ἐξοικονομήσῃ 100 δραχμάς! Μὲ τὰς ἑκατὸν αὐτὰς δραχμάς, πληρωτέας εἰς δόσεις, εἰμπορεῖ νἀποκτήσῃ κανεὶς μίαν λαχειοφόρον μετοχὴν τοῦ νέου Δανείου, νὰ τοποθετήσῃ ἀσφαλῶς τὸ μικρόν του κεφάλαιον, μὲ τόκον 2 1)2 τοῖς ἑκατόν, χωρὶς κανένα κίνδυνον τὸν παραμικρόν, καὶ μ' ἐλπίδα κέρδους, εἰς μὲν τὴν μικροτέραν εὐνοιαν τῆς τύχης δρ. 1000, εἰς δὲ τὴν ἀνωτάτην εὐνοιαν, δραχμῶν 50,000. Καθόλου δύσκολον δηλαδή, ὁ πτωχός, ὁ ἐξοικονομίσας δρ. 100, νὰ πλουτήσῃ ἐξαφνα διὰ τοῦ Δανείου, τὸ ὁποῖον διαφέρει ἀπὸ τὰ ἄλλα λαχεῖα, καθ' ὅσον ἐδῶ δὲν πρόκειται νἀγοράσῃ λαχνοὺς — χρήματα πεταγμένα, ὡς ἐπιτοπλεῖστον, — ἀλλὰ νἀποκτήσῃ *μετοχήν*, νὰ πάρῃ ὀπίσω μὲ τὸν τόκον του ὅ, τι θὰ δώσῃ.

Βλέπετε λοιπὸν ὅτι ἡ Ἀγγελία τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης δὲν ἐνδιαφέρει ἀποκλειστικῶς τοὺς μεγάλους, ἀλλ' ὅτι εἰμπορεῖτε καὶ σεῖς νὰ ρίψετε ἐπιφανῶς μίαν ματιὰν εἰς τοὺς ὅρους τοῦ νέου Δανείου. Πόσοι καὶ ἀπὸ σᾶς, ἀποφεύγοντες ὀλίγον καιρὸν τὰ περιττὰ ἔξοδα, δὲν εἰμποροῦν ἄρα γε νὰ ἐξοικονομήσουν 100 δραχμάς, ἀπὸ σήμερον μέχρι τῆς 5 Νοεμβρίου; "Ἀσχημον τάχα θὰ ἦτο ἂν μὲ τὰς οἰκονομίας των κατώρθωναν νἀποκτήσουν μίαν μετοχὴν τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης; Σᾶς συμβουλεύω λοιπόν,—καὶ γνωρίζετε ἐκ πείρας ὅτι ἡ συμβουλή μου ποτὲ δὲν εἶνε κακή, — πρὶν παραδώσετε εἰς τοὺς μεγαλητέρους σας τὸ σημερινὸν καράρημα, νὰ τὸ ἀναγνώσετε καὶ σεῖς.

ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΚΑΙ ΜΙΑ ΔΗΛΩΣΙΣ

Εἰς προηγούμενον φύλλον ἐδημοσίευσα μερικὰς ἐκλεκτὰς ἀπαντήσεις Μικρῶν Μυστικῶν ἀπὸ τὸ Δεύκωμα τοῦ *Ἑλληνόπαιδος*. Συμπληροῦσα τὴν συλλογήν, δημοσιεύω σήμερον καὶ μερικὰ αὐτόγραφα, ἀπὸ τὸ λεύκωμα τοῦ *Ἱππότου τοῦ Μεσαίωνος*. Τὸ κάμνω ὄχι μόνον διότι εἶνε ὡραῖα, ἀλλὰ καὶ δι' ἄλλον λόγον, τὸν ὁποῖον θὰ σας εἴπω παρακάτω.

«Ἐργασία καὶ πλῆξις οὐδέποτε κατῴκησαν ὑπὸ τὴν αὐτὴν στέγην.» (*Λάτρις τοῦ Ὡραίου*). — «Δὲν εἶνε καὶ τόσον *μικρὰ* αὐτὰ τὰ Μυστικά που βλέπετε, διότι φανερόνουν τὸν χαρακτῆρα, ὁ ὁποῖος εἶνε ἀρκετὰ μέγα μυστικόν.» (*Φιλόπατρις Ἰάς.*) — «Σπεύδομεν τὰ νῶτα πρὸς τὴν εὐτυχίαν, ὅταν μας καρουσιάζεται ὑπὸ τὴν μορφὴν καθήκοντος». (*Πάλλουσα Καρδία.*) — «Δίκαζε ἐχθροὺς καὶ ποτὲ φίλους, διότι ἐκ δύο ἐχθρῶν ἀποκτᾷς ἕνα φίλον, ἀλλ' ἐκ δύο φίλων ἕνα ἐχθρόν.» (*Ἀγνὸ Περιστεράκι.*) — «Ἡ ὁδὸς ἡ ἄγουσα πρὸς τὴν δόξαν δὲν εἶνε στρωμένη διὰ ῥόδων». (*Νιαγάρας.*) — «Πολλάκις συλλογίζομαι τὴν τύχην γάτου, ἐὰν ἐζωντάνευαν τὰ ποντίκια μέσα του, καί.... μόνον νὰ το σκεφθῶ, μὲ πιάνει τετρταῖος.» (*Γάτος τῆς Ἀνατολῆς.*)

Λοιπόν, θὲν διαβιβάζω διὰ τοῦ Ταχυδρείου μου, παρὰ μόνον τετράδια μὲ *τοιοῦτον εἶδος* ἀπαντήσεις. Ὅλαι βέβαια δὲν εἰμπορεῖ νὰ εἶνε τόσον ὡραῖαι, ὅπως αὐταί που ἐδημοσίευσα ἴσως δὲ ὑπάρχουν καὶ ἄλλαι, ἀκόμη ὡραιότεραι. Ἀπαιτῶ ὅμως νὰ εἶνε ὅλαι τόσον ἀθῶαι, καὶ τόσον ἄγναι, καὶ τόσον εὐπρεπεῖς, καὶ τόσον ἀπρόσωποι, καὶ τόσον εὐγενεῖς. Οὔτε δεχθήσομαι ποτέ, οὔτε ἐννοῶ νὰ διαβιβάζω τετράδια μὲ ἀπαντήσεις προσωπικάς, ἀπρεπεῖς, ἀκόσμους, πειρκικάς, τολμηράς, αἰσθηματολογικάς. (— ἐννοεῖτε οἱ μεγαλήτεροι χωρὶς νὰ τὰ πῶ καθαρώτερα καὶ νὰ σκανδαλίσω τοὺς μικροτέρους, —) ἀπαντήσεις τελοσπάντων ἀναρμόστους καὶ διὰ τὴν ἡλικίαν, καὶ διὰ τὸ φύλον καὶ διὰ τὴν ἀνατροφὴν τῶν ἀνταλλασσόντων Μ. Μυστικὰ διὰ τῆς Διαπλάσεως.

Κατὰ τὸν καινονισμόν, τοιαῦτα τετράδια εἶχα τὸ δικαίωμα νὰ τὰ ρίπτω εἰς τὸν κάλαθον τῶν ἀχρήστων. Ἐπειδὴ ὅμως ἦταν πολὺ σπάνια (εὐτυχῶς!) κάθε φορὰν ποὺ μου ἐπαρουσιάζετο τοιοῦτο τετράδιον, ἀντὶ νὰ το πετῶ, ἐπροτιμοῦσα, ἀπὸ μεγάλην μου καλωσύνην καὶ συγκατάβασιν, νὰ το ἐπιστρέφω εἰς τὸν ἀποστολέα, μὲ τὴν σημείωσιν ὅτι δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ διαβιβασθῇ καὶ μὲ τὴν παράκλησιν νὰ στείλῃ ἓν ἄλλο.

Μετὰ μεγάλης μου ὅμως λύπης κ' ἐκπλήξεως παρετήρησα, ὅτι οἱ οὕτως εἰδοποιούμενοι, ἀντὶ νὰ μ' εὐγνωμονοῦν διὰ τὴν ἐξαίρεσίν που ἔκαμνα πρὸς χάριν των, ἀπεναντίας δυεχρεστοῦντο! Καὶ ἀκριβῶς σήμερον, ὁ πρώην φίλος μου καὶ νῦν ἐχθρός μου (!!) *Λάτρις τῆς Δήμητρος*, πρὸς τὸν ὁποῖον εἶχα ἐπιστρέψῃ ἓν τετράδιον, μοῦ ἔγραψεν ἐπιστολὴν τόσῳ βάναυσον καὶ τόσῳ ποταπήν, τοῦ δὲν ἠξεύρω! Ναί, ἀδύνατον νὰ σας εἴπω πόσον παρεφέρθη ἀπὸ τὸν παράλογον θυμόν του καὶ τί ἄρρητ' ἀθέμιτα ἔγραψεν! Ὄχι, ποτέ... διότι εἶμαι βεβαία ὅτι μετενόησε μόλις ἔρριψε τὴν ἐπιστολήν του εἰς τὸ γραμματοκιβώτιον, καὶ ὅτι τώρα αἰσθάνεται φοβερὰν τύψιν, ἡ ὁποία θὰ τον βασανίζῃ εἰς ὅλην του τὴν ζωήν. Δι' αὐτὸ κ' ἐγὼ θὰ τον συγχωρήσω, εὐαγγελικώτατα, καὶ μάλιστα θὰ τον εὐχαριστήσω, διότι ἡ ἐπιστολή του μ' ἔκαμε νὰ λάβω μίαν ἀπόφασιν, ἡ ὁποία ὁριστικῶς μὲ ἀπαλλάσσει τοῦ λοιποῦ ἀπὸ κάθε ἀπρόσωπον καὶ θλιβερώτατην ἔκρηξιν ἀχαριστίας:

Δήλωσις: Εἰς τὸ ἑξῆς κάθε τετράδιον Μ. Μυστικῶν, περιέχον ἀπαντήσεις ἀπὸ ἐκείνας που *δὲν θέλω*, θὰ το σχίζω καὶ θὰ το πετῶ εἰς τὸ καλάθι, ἀμειλίκτως καὶ ἀνεξαιρέτως.

Καὶ εἴσθε ἀρκετὰ εὐφυεῖς, διὰ νὰ ἐννοεῖτε ποίας ἀπαντήσεις *δὲν θέλω*...

Καὶ ἄλλοι πολλοὶ ἀπὸ τοὺς φίλους μου συνεχάρησαν τὸν Ἀναν(ία διὰ τὰ γενέθλιά του. Τοὺς εὐχαριστεῖ δλους, καὶ ὀνομαστὶ αὐτοὺς ποὺ του ἔστειλαν τόσον ὡραῖα δελτάρια, ἤτοι

τὸν *Δικηγόρον τῆς Νεολαίας*, τὴν *Μαρίκαν Ψαρᾶ*, τὴν *Μαρίκαν Π. Ρηχάρδου*, τὸν *Μικρὸν Βιολιστήν*, τὴν *Ἀρτέμιδα Παπάδοπούλου*, τὴν *Ἀβραν τοῦ Πηλίου*, τὸν *Κρόταλον* (μὲ στίχους) καὶ προπάντων τὸν *Φρᾶ-Διάβολον*, ὁ ὁποῖος τοῦ ἔστειλε τὸ ὡραιότερον δελτάριον, μίαν χήνα, ἡ ὁποία ἔχει κάτασκρα πτερά, ἀλγηνά, λεπτότατα, τοποθετημένα τεχνικῶς, ἐπάνω εἰς τὴν ζωγραφιάν, μὲ τὸ χέρι. Τί εὐμορφη κάστα!

Πολὺ πρωτότυπον δῶρον ἔστειλαν εἰς τὸν Ἀναν(ίαν τὰδελφάκια *Γιαννάκης, Κάκια* καὶ *Παλλὰς Δράκου*· πρῶτα μίαν κάρεαν ζωγραφισμένην μὲ τὸ χέρι, καὶ ἔπειτα... ἔπειτα... (ἀδύνατον νὰ το μαντεύσετε!) τοὺς δύο πρώτους ἀριθμοὺς μιᾶς μικρούλας χειρογράφου ἐφημερίδος ὑπὸ τὸν τίτλον «Θαλασσοταραχῆ», μὲ δίηγηματάκια, μὲ στίχους, μὲ ἀσκήσεις, καὶ κάτι ἐξόχως ὡραίας ὑδροτογραφίας· πού τας κάμνει ὁ Γιαννάκης. Εὖγε του, Ἐκεῖνος ὁ ἀγραστικὸς οἰκίσκος εἶνε θαυμάσιος. Τί λεπτὰ χρώματα, τί ὡραῖον σχέδιον! Ὁ Ἀναν(ίας κατενθουσιάσθη καὶ ὠνειροπόλησε τὴν ἐποχήν, κατὰ τὴν ὁποίαν καὶ ἡ Διάπλασις θὰ ἐκδίδεται μὲ χρωματιστὰς εἰκόνας... ὅταν θὰ μεγαλώσῃ ὁ Γιαννάκης. Τώρα ἰδοὺ ἕξη εὐχῆς [ΕΕΕΕΕΕ] διὰ νὰ τα μοιρασθοῦν τὰ καλὰ ἀδελφάκια.

Πολὺ μοῦ ἤρεσε, *Ταπεινὸ Γιασεμὶ* [ΕΕΕ], ἡ ἐπιστολή μὲ πολὺ συντόμους χαρακτηρισμοὺς τῶν ἓν Βόλῳ φίλων μου, καὶ τὸ ἀπόσπασμα τοῦ Ἡμερολογίου σου καὶ ἡ περιγραφὴ τῆς ἐκδρομῆς σου. Ἔχεις καιρὸν νὰ ξαναστείλῃς τὴν καταγγελίαν σου, ἡ ὁποία φαίνεται ὅτι παρέπεσε.

Σοῦ ἐξανάστειλα τὸ 5ον φυλλάδιον, *Ἀριάδνη Ζαννῆ*. Δὲν καιράζει ἂν εἶσαι μικρὰ· νὰ μου γράφῃς συχνὰ καὶ θὰ συνειθίσῃς. Ἤπειτα ἀναλόγως τῆς ἡλικίας σου, γράφεις πολὺ καλά.

Καλὰς προόδους εἰς τὴν κιθάραν, *Ἀλκυονίς*. Φαντάζομαι τί ὡραῖο κοντέρτο θὰ κάμνετε μὲ τὴν ἀδελφήν σου, ποῦ παίζει μανδολίνο. Ὁ περὶ οὗ μ' ἐρωτᾷς δὲν εἶνε συνδρομητής.

«Εἰς τὴν πόλιν μας, ἀγαπητή μου,—γράφει τὸ *Φίλημα Σκιᾶς*,—δίνει καὶ πέρνει τὸ Σῆμα. Φαντάσου, εἰς τὸ ἴδιον μέρος νὰ εἴμεθα τόσοι συνδρομηταὶ καὶ νὰ μὴ το ξεύρω! Τὸ Σῆμα μ' ἐρώτισε.... Τὰ παρακάτω τὰ παραλείπω, διὰ νὰ μὴν ἐννοήσῃ τίποτε μία ἄλλη φίλη μου, εἰς τὴν ὁποίαν τὸ *Φίλημα Σκιᾶς* δὲν θέλει νὰ φανερωθῇ.

Τὸ *Ἀφρίζον Κῦμα* μοῦ γράφει τὰ ἑξῆς: «Εἰς τὸ φύλλον τῆς 28 Φεβρουαρίου φέρεται ὡς σταλὲν ὑπὸ τοῦ *Μαύρου Ἀετοῦ* Παιδικὸν Πνεῦμα, ὡς ὄθθεν λεχθὲν μεταξὺ Κουφιοκεφαλάκιδων· εἶνε τοιοῦτον, ἢ εἶνε μετάφρασις ἐκ τῶν προϋποτοριχῶν «σχολαστικῶν» τῆς χρηστομαθείας;» Ὁ *Μαῦρος Ἀετὸς* ἄς του ἀπαντήσῃ.

Πολὺ ἐγέλασα, *Πρίγκιψ τῆς Ἐπταλόφου* [ΕΕ], μὲ τὸ ἐπεισόδιον τοῦ ψευτο-στραβοῦ, τὸ ὁποῖον τόσον ὁμοιάζει μὲ τὸ «Πῶς ἔγινε καλὰ ἕνας κουτσός.» Εὐφυεστάτη καὶ ἡ σειρὰ τῶν γελοιογραφιῶν σου,— ἂν ἦτο τεχνικώτερα καὶ μὲ μαύρην μελάνην σχεδιασμένη θὰ την ἐδημοσίευα,— καθὼς καὶ τὰ εἰκονογραφημένα ψευδώνυμα τῶν φίλων μας, ἐκ τῶν ὁποίων μοῦ ἤρεσεν ὁ *Χειρωνιάτικος Ἥλιος* (κατηφὴς καὶ μισοσκεπασμένος ἀπὸ σύννεφα) καὶ τὸ *Περιβόλι τῆς Καρδιᾶς* (μιὰ καρδιὰ φυτευμένη μὲ δένδρα.) Ἀμὲ ὁ πελώριος ἐκεῖνος Ἀναν(ίας;... Εὖγε σου!

Σωστὴ ἐγκυκλοπαιδεία αἱ ἐπισημοσίαι σου, *Κρόταλε* [ΕΕΕ], καὶ ἔχω πάλιν ἀρκετὰς αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα. Ποιήματα, περιγραφαί, πληροφορίαι, στατιστικαί,—καὶ τί δὲν ἔχουν. Ἀλήθεια, νομίζω ὅτι καὶ ἄλλος ἔκαμεν ἤδη τὴν Στατιστικὴν τῶν Βραβείων τοῦ 1903 καὶ τὴν ἐδημοσίευσεν.

Διεβίβασα τὴν ἐπιστολήν σας, *Μεφιστοφελῆ, Φοῖβε, Νάρκισσε, Ἄδωνι* καὶ *Ἄραμι*, πρὸς τὸν κ. Φαίδωνα, ἀφοῦ ἔκοψα τὸ τελευταῖον φύλλον καὶ τὸ ἔδωσα τοῦ Ἀναν(ία. Ὁ κ. Φαίδων εἶνε πολὺ εὐτυχὴς δι' ὅσα γράφετε, καὶ σας εὐχαριστεῖ ἀπὸ καρδίας. Δὲν μου λέτε ὅμως ἕνα πρᾶγμα: ἂν ἤθελα νὰ σας γράψω τρία εὔσημα διὰ τὴν ὡραίαν αὐτὴν ἐπιστολήν, πῶς ἠθέλατε τὰ μοιρασθῆ;

Τὸ πιστεύω, *Ὄνειρον θερινῆς Νυκτός*, ὅτι ἡ σιωπή σου δὲν προήρχετο ἀπὸ ἀδιαφορίαν. Ἡ φίλη μας ἐκείνη ἀπὸ κάπου ἀλλοῦ θὰ ἔμαθε τὸ ψευδώνυμόν σου, καὶ διὰ νὰ σε προκαταλάβῃ, σοῦ ἔγραψεν ὅτι τῆς το εἶπα ἐγώ. Λέγω ἐγὼ ποτὲ ψευδώνυμον; Καὶ ἀφοῦ θὰ ζυγηροστεῖσο ἂν ἔλεγα τὸ ἰδικόν σου, πῶς θέλεις νὰ σου εἰπῶ τὸ ψευδώνυμον τῆς Ι. Κ; Ὁ σὺ μισεῖς... κτλ.

Ὁ *Γάτος τῆς Ἀνατολῆς* μοῦ γράφει: «Ὁ καθηγητής μας τῶν Ἑλληνικῶν πάρα πολὺ ἐπαινεῖ τὴν «Διάπλασιν» καὶ προτρέπει τοὺς μαθητάς του νὰ ἐγγραφῶσιν εἰς αὐτήν. Ὅταν λέγῃ αὐτά, ἐκτὸς τοῦ ὅτι τὸν ἀγαπῶ καὶ τον σέβομαι ὡς καθηγητήν, τρέφω μίαν ἰδιάζουσαν ἀγάπην πρὸς αὐτόν, βλέπων ὅτι σ' ἐπαινεῖ.» Εὐχαριστῶ πολὺ καὶ τὸν καλὸν διδάσκαλον καὶ τὸν ἄξιον μαθητήν.

«Σήμερον τὸ μεσημέρι μᾶς ἔφερεν ὁ πατέρας τὸ φυλλάδιόν σου,— μοῦ γράφει ἡ *Μικρὰ Σμυρναία*,—ἀλλὰ δὲν μᾶς το ἔδειξεν ἀμέσως, διότι τότε δὲν θὰ ἐτρώγαμεν... » Δὲν εἶνε πολὺ χαρακτηριστικὸν καὶ αὐτό;

Ὁ στοιχειόγριφος τοῦ Πουπουλίδου, *Δευκὸν Ἴον*, ἐδημοσιεύθη πέρυσι εἰς τὰς Μ. Ἀγγελίας. Ἀλήθεια εἶσαι ἀκόμη μικρὰ διὰ νἀνταλλάσσῃς Μ. Μυστικά, — μόνον ἐννέα ἐτῶν. Ἀλλά... τί ἔχει νὰ κάμῃ ἡ ἡλικία; Σὺ γράφεις τόσον εὔμορφα!

«Δὲν δύναμαι νὰ σοῦ περιγράψω τὴν χαρὰν μου,— γράφει ἡ *Ἀγγελιοφόρος Περιστερά*,—ὅταν με προσεκλήσεσεν εἰς τὸ γραφεῖον της ἡ ὑποδιευθύντριά μας καὶ θὰ σοῦ ἔδωκε τὸ Σῆμα Εὐθύς το ἐφόρεσα καὶ ἤρχισα νὰ τρέχω εἰς ὅλο τὸ Σχολεῖον διὰ νὰ δείξω τὴν περίφημη καρφίτσα, καὶ ἀπὸ δλα; ἤκουα: Τί κομψὴ ποῦ εἶνε! καὶ τί ἁπλῆ!» Πρόσεχε μή σου πέσῃ καὶ την χάσῃς!

Ἔλαβα, *Ι. Γ. Μαραγιάννη*, τὴν φωτογραφίαν τῆς Α. Β. Υ, τοῦ πρίγκιπος Γεωργίου, τὴν ὁποίαν τοῦ ἔκαμεν ὁ μπαμπᾶς σου. Εἶνε ὡραιοτάτη καὶ σ' εὐχαριστῶ πολύ. Χαίρω πού σου ἤρεσε τόσον τὸ Σῆμα.

Καὶ μία εὐχάριστος εἴδησις διὰ τοὺς ἐν Ἀθήναις συνδρομητάς, τοὺς ἐπισκεπτομένους τὸ Γραφεῖον μου: Ἐπισκευάζεται ἀπὸ ἄκρου εἰς ἄκρον ἡ ὁδὸς Εὐριπίδου. Ἐνῷ σας γράφω, ὁ ὁδοστρωτὴρ βρέμει καὶ βροντᾷ κάτω ἀπὸ τὰ παράθυρά μου. Καὶ ἔτσι, οὔτε σκόνη οὔτε λάσπη.

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς τοὺς νέους μου φίλους: *Ἄνασσαν Ἑλλάδα* (Α. Α. ἐλπίζω ὅτι θὰ σε ἀφίσῃ ἡ κατολμία καὶ εἰς τὸ ἑξῆς θὰ μου γράφῃς ἄφοβα καὶ τακτικά!) *Ἔνδοξον Σπαρτιάτην* (Γ. Β. Σ. ἰδοὺ αὐτὸ ποὺ σου ἀρέσει καλλίτερα!) *Μικρὸν Βυρσοδέψην* (Ε. Ι. Φ. σοῦ ἔστειλα τὸ Σῆμα σ' εὐχαριστῶ διὰ τὰς καλὰς διαθέσεις!) *Δεβεντάκον τῆς Χαλκίδος* (Σ. Κ. βεβαίως, τὸ Δημοψήφισμα προκηρύσσεται· αὐτὸ που εἶδες ἐπροκηρύχθη πέρυσι, ὅταν δὲν ἤσουν ἀκόμη συνδρομητής!) *Ἄσμα τοῦ Ὀρφέως* (Ε. Κ. Ζ. αὐτὸ ἐξέλεξα!) *Μαραμένον Κρίνον* (Α. Ω. αὐτὸ θὰ σημειώνῃς εἰς τὰς λύσεις σου!) *Ζαχαρίαν Καβιδουλίνον* (Θ + + ὅταν στέλλω πολλὰ φύλλα μαζί, δὲν τα διπλόνω οὔτε μίαν φορὰν· ὅταν στέλλω ὀλίγα τὰ διπλόνω μίαν φοράν, καὶ ὅταν στέλλω ἕν φύλλον τὸ διπλόνω δύο φορὰς — δηλαδὴ εἰς τρία,—διότι ἄλλως τρέχει κίνδυνον νὰ φθάσῃ εἰς χεῖρας τοῦ συνδρομητοῦ κατεστραμμένον ἢ καὶ νὰ μὴ φθάσῃ διόλου!) καὶ *Ἀστερόεντα Οὐρανὸν* (ἰδοὺ τὸ ψευδώνυμον ποῦ ἐπιθυμεῖς καὶ [Ε] διὰ τὴν ὡραίαν ἐπιστολήν· ἡ Κλήρωσις ποὺ εἶδες ἦτο τοῦ 1903· ὁ ἀριθμὸς 663 τῆς ἀποδείξεώς σου εἶνε διὰ τὴν Κλήρωσιν τοῦ 1904, ἡ ὁποία θὰ δημοσιευθῇ προσεχῶς.]

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νἀνταλλάξουν: ὁ *Προμηθεὺς Δεσμώτης* μὲ τὸ *Ἔνδοξον Μεσολόγγιον*, *Ἰλίου Μέλαθρον*, *Ἐρυθρὸν Προσωπεῖον* καὶ *Κόρην τοῦ Λιθέρος*·—ἡ *Ἀνεμώνη τοῦ Βουνοῦ* μὲ τὸ *Ἀταβύριον Ρόδου*, *Κόρην τοῦ Βουνοῦ*, *Ἀεράκι τοῦ Βουνοῦ*, *Μικρὰν Βολιωτοπούλαν* καὶ *Ροδοδάκτυλον Ἠώ*·—ἡ *Ἐρωτευμένη Σιντωπὶς* μὲ τὴν *Τσιγγαρέλλαν*, *Αὔραν τοῦ Πηλίου*, *Ὀνειροπόλον Ψυχὴν* καὶ *Κελαϊδίστραν*·— ἡ *Κίτρινη Μάσκα* μὲ τὸν *Λίμοσταγῆ Χρωστῆρα*, *Ἀετὸν τῆς Ἐρήμου*, *Ἀστέρα τῆς Ἀνατολῆς*, *Λουλοῦδι τῆς Καρδιᾶς* καὶ *Πολικὸν Ἀστέρα*·— τὸ *Ἐρυθρὸν Προσωπεῖον* μὲ τὴν *Κόρην τοῦ Λιθέρος*·— ἡ *Χαρὰ τῶν Γονέων* μὲ τὸν *Ἄγγελον τῆς Ἀγάπης*, *Χαϊδεμένην Βασιλοπούλαν*, *Μαραμένον Ρόδον*, *Πολικὸν Ἀστέρα* καὶ *Κυρίαν μὲ τὰς Καμελίας*·— ἡ *Ἀμαζὼν τῆς Βουλιώνης* μὲ τὸν *Ἄγγελον Αὐγερινόν*, *Ψαραν-Λούλαν* καὶ *Νύμφην τοῦ Σηκουάνα*· — ἡ *Ἰδιότροπος Νεᾶνις* μὲ τὴν *Ὀνειροπόλον Ψυχήν*, *Εὐαίσθητον Ψυχήν*, *Ἀγωνιῶσαν Ψυχήν*, *Κόμητα Ζιλὰ δὲ Μιρμὰν* καὶ *Μυστηριώδη Φύσιν*·— τὸ *Περιβόλι τῆς Καρδιᾶς* μὲ τὴν *Ἀττικὴν Μυρσίνην*, *Λουλοῦδι τῆς Καρδιᾶς*, *Ὀνειροπόλον Ψυχήν*, *Λάτριδα τοῦ Ὡραίου*, καὶ *Ἔπος Πτερόεν*·—ἡ *Παιδικὴ Χαρὰ* μὲ τὴν *Ποιμενίδα τοῦ Παναχαϊκοῦ*, *Ἀεροναυτοπούλαν*, *Μὶς Δόγκαν*, *Νυκτοκόρακα* καὶ *Μαργαριοφάγον*·— ὁ *Ἱππότης τοῦ Μεσαίωνος* μὲ τὸν *Ἄριελ*, *Ἠλεκτρικὸν Σπιτθῆρα*, *Ἀταβύριον Ρόδου*, *Τρελὸ Ναυτάκι* καὶ *Ἀπόγονον τοῦ Νέστορος*·— ἡ *Ἀσπὶς τῆς Ἀθηνᾶς* μὲ τὴν *Αὔραν τοῦ Πηλίου*, *Ἱππότην τοῦ Πηλίου* καὶ *Πρίγκιπα τῆς Ἐπταλόφου*·— ὁ *Λόφος τοῦ Γάνου* μὲ τὴν *Μεσημβρινὴν Ἀκτήν*, *Ρηγολέττον*, *Σφηκοτέρ*, *Ἀσπροπαχαμίτην* καὶ *Ἀλκυονίδα*·—τὸ *Ἀέτειον Ὄριμα* μὲ τὴν *Λάτριδα τῶν Ἀστέρων*, *Ἱππότην τοῦ Μεσαίωνος*, *Ποιμενίδα τοῦ Παναχαϊκοῦ*, *Ἀετὸν τῆς Ἐρήμου* καὶ *Ἀταβύριον Ρόδου*·— ἡ *Ἀλκυονὶς* μὲ τὴν *Πτερόεσσαν Καρδίαν*, *Λουλοῦδι τῆς Καρδιᾶς*, *Μικραμένην Καρδούλαν*, *Πάλλουσαν Καρδ

Η Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Ἀλίεα τοῦ Κρανιαδιοῦτος* (νὰ κρατήσῃς τὸ ψευδώνυμον, τὸ ὁποῖον ἐξέλεξες ἐξ ἀρχῆς, διότι τὸ νέον προτεινόμενον εἶνε πολὺ ἐκτενές· ἐκτὸς ἂν εὕρῃς κανὲν συντομώτερον·) *Ἀήττητον Πήλιον* (θὰ εἶδες βέβαια ὅτι τὸ ψευδώνυμον τοῦτο σοῦ ἐνεγράφη εἰς τὸ 10ον φύλλον·) *Βασιλέα τῆς Νυκτὸς* (ἔδωσα καὶ τὰ δύο δελτάρια πρὸς τὸν κ. Φαίδωνα, ὁ ὁποῖος σ' εὐχαριστεῖ θερμῶς· [Ε] διὰ τὴν ἐξυπνοτάτην ἐπιστολήν·) *Περιοδικὴν Τρέλλαν, Παν. Γρ. Αὐγουστάτον* (ὁ ὁποῖος ἔλαβε τὸ Σῆμα καὶ τοῦ ἤρεσε πολύ, καὶ «δὲν τὸ θεωρεῖ ὡς ἁπλῆν χαρὰ φίτσαν, ἀλλὰ τὸ φυλάττει ὡς φυλακτό·») *Ἀέτειον Ὄμμα* (ἔτσι χαίρω κ' ἐγὼ ὅταν λαμβάνω γράμμα σου·) *Περικλῆν Ζαχαρίτσαν* (πού μου γράφει, ὁ καϊμένος μου, ἀπὸ τὸ κρεβάτι μὲ 39° ½ πυρετὸ· ἔγινε καλά;) *Νυκτοκόρακα* (ἔστειλα δύο Σήματα· εἰς τὴν Χίον ἔχω στείλῃ ἕως τώρα πέντε· ὥστε εἶσαι ἐκ τῶν πρώτων·) *Νταρὸν Ἠθοποιὸν* (ἡ Δραματικὴ Σχολὴ τοῦ Β. Θεάτρου δὲν λειτουργεῖ πλέον· ἀλλ' ὑπάρχει ἄλλη Δραμ. Σχολὴ εἰς τὸ Ὠδεῖον· εἰμπορεῖς κάλλιστα νὰ σημειώνῃς καὶ τῶν ἰδικῶν σου Ἀσκήσεων τὰς λύσεις· εἶπα εἰς τὸ ἄλλο φύλλον, ὅτι αὐτὸ εἶνε δικαίωμα καὶ πρόνομιον·) *Ἀνεμώνην τοῦ Βουνοῦ* (ὅλα τὰ ἔλαβα·) *Ἐνδοξον Μεσολόγγιον* (βεβαίως ἡ *Ναυτοποίλα τοῦ Μεσολογγίου* σοῦ ἐπρόβαινε πρὶν ἴδῃ· τὴν πρότασίν σου· καὶ τώρα πού τὴν εἶδε, θὰ σου στείλῃ τετράδιον πρώτην·) *Παιδικὴν Χαρὰν* ([ΕΕ] διὰ τὴν ὡραιοτάτην ἐπιστολήν· ὁ Ἀναγνίας σ' εὐχαριστεῖ πολὺ δι' ὅσα γράφεις καὶ σοῦ ἀπαντᾷ ὅτι δὲν σας ἐλησμόνησεν, ἀλλ' ὅτι ἔπουσε τὰ Ἀλογοπαίγνιά του, ἅμα εἶδε ὅτι ἐμάθατε νὰ κάμνετε καὶ σεῖς·) *Λευκὸν Φασίολον* (ἔστειλα·) *Ἀπόγονον τοῦ Πύρρου* (εἶδες βέβαια τὸ ψευδώνυμόν σου·) *Βοσκοπούλαν τοῦ Μικροῦ Αἵμου* ([Ε] διὰ τὴν ὡραίαν ἐπιστολήν· ὅλοι οἱ συνεργάται μου καὶ ἰδιαιτέρως ὁ κ. Φαίδων σ' εὐχαριστοῦν δι' ὅσα γράφεις, καθὼς καὶ τὸν καλόν σου πατέρα, ποὺ εἶνε τακτικὸς ἀναγνώστης τῶν «Ἀθηναϊκῶν Ἐπιστολῶν·») *Ὑπερήφανον Ἱππέα* (φυσικά, ὀλίγον κατ' ὀλίγον θὰ καταβειχθῇ καὶ ὁ Σύλλογός σας, τὸν ὁποῖον εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς ἐνεργείας του·) *Γερ. Β. Σωτηρόπουλον* (ναί, ἀρκετοὺς συνδρομητὰς ἔχω καὶ εἰς τὸ Ληξούρι· ἂν ἐρωτᾷς δι' ὅλην τὴν Κεφαλληνίαν, ἔχω πάρα πολλούς·) *Γ. Ν. Παρίσην* (ἔστειλα τὰ φύλλα καὶ σου ἔγραψα·) *Μικρὰν Βιβλιοπούλαν* (ἔστειλα· σ' εὐχαριστῶ δι' ὅσα γράφεις·) *Θυρωρὸν τοῦ Παραδείσου* (ὁ ὁποῖος δὲν ἀνέγνωσεν εἰς ὅλην του τὴν ζωὴν γλυκύτερον καὶ τερπνότερον περιοδικὸν ἀπὸ τὸ ἰδικόν μου· «ἀλλὰ διατί μου ἔστειλε τετράδιον Μ. Μυστικῶν χωρὶς τὸ δεκάλεπτον γραμματόσημόν πού λέγει ὁ Κανονισμός; ἂς ἐνθυμηθῇ, εἰς ἄλλην εὐκαιρίαν, νὰ μοῦ τὸ στείλῃ·) *Ἀνδρομάχην Βρεττοῦ* (Χίρτην τῶν Λύσεων ἔστειλα·) *Ἀεροναύτην* ([Ε] διὰ τὴν ὡραίαν περιγραφήν·) *Ἱππότην τοῦ Πηλίου* (ἐλήφθησαν·) *Ὀπτασίαν Παραδείσου, Νέον Μαργαρίτην* (σοῦ ἀπαντῶ ὅσα καὶ παραπάνω πρὸς τὸ *Ὄνειρον Θερινῆς Νυκτός*·) *Ἔρημον Σαχάραν* (ποῦ ἑτοίμασε φωτογραφίας διὰ νὰ σας στείλῃ εἰς τὸν Διαγωνισμόν· οἱ ἄλλοι τί κάμνουν; ἑτοιμάζουν;) *Ἑσπερίαν Αὔραν* (κατεθουσιασμένην ποῦ ἔλαβε τὸ προσφιλέστατον Σῆμα·) *Δούκισσαν τῶν Γαλῶν* (ναί·) *Φρᾶ-Διάβολον* (τὸ διπλοῦν φυλλάδιον μὲ τὴν Κυριακήν, θὰ εἶνε τὸ τελευταῖον τοῦ Μαρτίου·) *Ζιζάνιον τοῦ Γυμνασίου* (εὐχαριστῶ πάρα πολὺ δι' ὅσα γράφεις· ναί, ἐδεν εἶχα καμμίαν ἀμφιβολίαν. . .) *Ἀνδρέαν Κοκκώνην* (ἔστειλα·) *Κόκκινον Κρίνον* ([ΕΕ] διὰ τὴν καλλιγραφικὴν καὶ ὡραίαν ἐπιστολήν σὲ συγχαίρω διὰ τοὺς λαμπροὺς βαθμούς·) *Μικρὸν Ἀθηναῖον*, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 6 Μαρτίου, θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 21 Ἀπριλίου

Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δεῖον νὰ γράφωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, κυλιόμενος ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φαπίλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 90 φύλλα· καὶ τιμᾶται φρ. 1.

121. Λεξιγρίφος.

Τὸ πρῶτόν μου εἶνε ἄνθος
Τὸ ἄλλο ἀντωνυμία,
Τὸ σύνολόν μου νῆσος
Τῶν ἰδικῶν μας μία.

Ἔστειλη ὑπὸ τοῦ Τριπταλεμοῦ

122. Συλλαβόγριφος.

Σοῦ φθάνουν τρία γράμματα νὰ γράψῃς μία λέξι,
Ποῦνε νηαὶ γνωστότατον κ' ἔχει στοιχεῖα ἕξη.

Ἔστειλη ὑπὸ τῆς Κρήσσης Κυρασίδος

123. Μεταγραμματισμός.

Ἄδικα κάμνω τὸν κόπον
Μὶ νὰ βγάλω Νὶ νὰ βάλω·
Ὅρος ἦτο καὶ τὸ πρῶτον,
Ὅρος εἶνε καὶ τὸ ἄλλο.

Ἔστειλη ὑπὸ τοῦ Σπένου

124. Αἴνιγμα.

Ρωμαῖός τις διάσημος τὸ ἀρσενικόν μου,
Ὄνομα ἐκ τῶν τῆς Γραφῆς τὸ θηλυκόν μου.

Ἔστειλη ὑπὸ τοῦ Γρανικοῦ

125. Ἀστήρ.

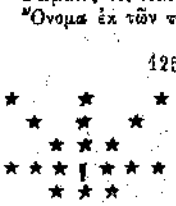

Νὰντιπαταστασθοῦν οἱ ἀστερίσκοι διὰ γραμμάτων οὕτως ὥστε νὰ ἀναγιγνώσκωνται: καθέτως πόλις τῆς Ἑλλάδος, ὁριζοντίως χώρα τῆς Μ. Ἀσίας, διαγωνίως δὲ ἔντομον καὶ νῆσος Ἑλληνική.

Ἔστειλη ὑπὸ κου Ὀλύμπου.

126-127. Μεταμορφώσεις.

1.— Ὁ *ἴδιος* δι' 6 μεταμ. νὰ γίνῃ *ἄλλος*.
2.— Ἡ *πέτρα* δι' 8 μεταμ. νὰ γίνῃ *κόρος*.

Ἔστειλη ἀπὸ τὸ Δαιμόνιο Πυρετίκι.

128. Συμπλήρωσις φράσεως.

Ὁ—ἀδικῶν—δεῖται—

Ἔστειλη ὑπὸ τοῦ Ὑψηπέτου Ἀετοῦ

129. Ποικίλη Ἀκροστιχίς.

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν ζητουμένων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθεξῆς, σχηματίζουν Ρωμαῖον Αὐτοκράτορα:

1. Ἀρχαία θεά. 2, Ἰχθύς. 3, Πόλις τῆς Ἑλλάδος 4, Ἔντομον. 5, Πτηνόν 6, Μαλάκιον. 7, Πόλις τῆς Ἀσίας. 8, Ἡφαίστειον. 9. Μάντις.

Ἔστειλη ὑπὸ τῆς Μικρᾶς Ἀνθοκόμου

130. Φωνηεντόλιπον

★ - μ - δ - μ - κ

Ἔστειλη ὑπὸ τοῦ Κορινθαιόλου Ἕκτορος

131. Γρῖφος

α
α α
α Μ α μελ 1
α α
α

Ἔστειλη ὑπὸ τῆς Ζίνας

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τῶν φύλλων 1—8 3.

1. Σικελία (σύ, κελλία.)— 2. Ἅλς, ἅλας. — 3. Θέα-θεά.

4.
Σ
Δ Ι Σ
Δ Α Σ Ο Σ
Σ Ι Σ Υ Φ Ο Σ
Σ Ο Φ Ο Σ
Σ Ο Σ
Σ

5.
Κ
Κ Ω Σ
Ο Ι Ν Ο Σ
Ε Ε Ν Ο Φ Ω Ν
Α Β Υ Σ Σ Ι Ν Ι Α

6. ΒΑΣΙΓΚΤΩΝ (Ἀννίβας, Σκωτία, ἰκτίς, Γίβδων, Κωνσταντία, ταώς, ὠτίς, Νίκαια.) — 7-9. 1, Διότι λέγεται κοχλιάριον. 2, Ἡ μωρέα (εἰμ' ὡραία.) 3, Εἰς Τρῶς (Ἴστρος.) — ΚΑΔΙΞ-ΝΑΝΤΗ (ΚΝήμη Ἀδρῶν, ΔΝείπερος, ΙΤαμός, ΞΗροχώριον.) — 11.15. Ὁ ἀδελφὸς τοῦ χωρικοῦ σχηματίζεται ἐπάνω, μεταξὺ τῶν κλάδων τοῦ δένδρου. Ὁ σκύλος Μούργος εὑρίσκεται παρὰ τὸν δεξιὸν πόδα τοῦ χωρικοῦ. Ὁ σκύλος Ἀζὼρ σχηματίζεται εἰς τὸ ἴδιον μέρος, ἀλλὰ φαίνεται ἀντιστρόφως. Κάτω, πλησίον τοῦ τοίχου, φαίνεται τὸ κουνέλι, καὶ ἄνωθεν αὐτοῦ σχηματίζεται καὶ ἡ χελώνη. Αἱ ἀπέναντι εἰκόνες τὰ λέγουν. καλλίτερα· — 16 Ἔτσι τῶχει τὸ λιναρί, - νὰ ἀνθῇ τὸν Ἀλωνάρη. — 17 Ἀγαπῶ πολὺ τὸν περίπατον.

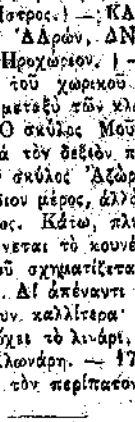

18. Θεώρημα (θεῷ-ῥῆμα.) — 19. Κύρνος-κύκνος.— 20. Ὀλβός-Βόλβος.—21 Παῦλος-παῦλα.

22
Ο Υ Ρ Α Ν Ο Σ
Α Λ Φ Ε Ι Ο Σ
Κ Ε Υ Λ Α Ν Η
Α Λ Κ Μ Η Ν Η
Κ Α Π Α Ρ Ι Σ
Π Ο Τ Ε Ρ Ο Σ
Σ Ι Κ Ε Λ Ι Α

23-24. 1, *Κώνωψ*, κώνων, κῶνον, κῶνος, κῶμος, ὅμος, ὅλος, ὅλος, ἧλος, Μῆλος, μύλος, *ψόλλος*. 2, *Ψόλλος*, μύλος, μόλος, πόλο., πόρος, κόρος, *κόρις*. — 25—29. Τῇ ἀντάλλαγῇ διὰ τοῦ ΥΣ: *πόλυς, δύσις, Μυσία, ἡδές, δρῦς*.—30. α'. ΠΕΡΣΗ, ΑΚΟΜΗ (ΠρΑγα, ΈλΚω, ΡΟυΣάΜος, ΉΞΗ.) 6'. ΡΑΙΝΩ, ΑΓΑΥΗ (ΡέΑ. ΆρΓος, ΊνΑχος, ΝαΥσικᾶ, ΩσΗέ) γ', ΠΑΡΑ, ΡΟΙΑ (ΠέΡση, ΆκΟμη, Ραίνω ΆγΑύη.)—31. Μᾶλλον εὐλαβοῦ ψόγον ἢ κίνδυνον.—32. Πᾶς ὧν κόπμιος ἴοθι, ἡθῶν ἐγκρατής.

ΟΙ ΕΝ ΡΩΣΣΙΑΙ

συνδρομηταὶ τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων» ὅσοι δὲν δύνανται νὰ στέλλουν τὴν συνδρομήν των ἀπ' εὐθείας εἰς τὸ Γραφεῖον μας, παρακαλοῦνται νὰ καταβάλλωσιν αὐτὴν πρὸς τὸν ἐν Ὀδησσῷ καθηγητὴν κ. Ἀναστάσιον Ν. Μάλτον, (rue Pouschkin, No 66), εὐγενῶς ἀναδεχθέντα τὴν ἀντιπροσωπείαν τοῦ ἡμετέρου περιοδικοῦ καθ' ἅπασαν τὴν Ρωσσίαν. Παρὰ τῷ αὐτῷ κ. Ἀντιπροσώπῳ ἐγγράφονται καὶ νέοι συνδρομηταὶ ἐξ οἱασδήποτε κώλεως τῆς Ρωσσίας, καὶ γίνονται δεκταὶ παραγγελίαι τόμων τῆς «Διαπλάσεως» καὶ τῆς Βιβλιοθήκης της.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

(Ἱδρύθη τῷ 1879)

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

Διὰ τὸ Ἐσωτερικόν: δραχ. 7
Διὰ τὸ Ἐξωτερικόν: φρ. χρ. 8

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται ἀπὸ τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΑΓΟΡΑΣΤΑΙ ΚΑΤΑ ΦΥΛΛΟΝ

Ἕκαστον φύλλον τιμᾶται λεπτὰ 15
Τὸ διπλῆ φύλλα λεπτὰ 30

[Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φρ. 0,15 καὶ φρ. 0,30]

☛ Οἱ κατὰ φύλλον ἀγορασταὶ δύνανται νὰ ἀποκτήσουν ὅλα τὰ δικαιώματα τοῦ συνδρομητοῦ, πληρώνοντες ἐφάπαξ δι' ἓν ἔτος δρ 1,20, καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φρ. 1,20.

Οἱ ἐν Ἀθήναις δύνανται ἀγοράζουν τὸ φύλλον καὶ ἀπ' εὐθείας ἐκ τοῦ Γραφείου. Ἀλλ' οἱ ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις καὶ τῷ Ἐξωτερικῷ πρέπει νὰ συνεννοηθοῦν πρός τινα τῶν ἐν τῇ πόλει των Πρακτόρων τῆς Διαπλάσεως, ἤτοι τῶν τακτικῶν συνδρομητῶν, ὅσοι ἔχουν ἀναλάβῃ τὴν εὐγενῆ φροντίδα τῆς διαδόσεως τοῦ φύλλου μας.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀνίστη Κωνσταντινίδου, 1904